

עלי ההגהה

דשיחת

ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשמ"ו

יוצא-לאור לקראת ש"פ במדבר, ה'תשפ"א

בפעם הראשונה

יוצא לאור על ידי מערכת
"מפתח"

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ואחת לבריאה

MAFTEIACH

www.Mafteiach.app

נסדר לדפוס ע"י מנחם מענדל בן בת שבע ומנחם מענדל בן שרה נחמה שיחיו

פתח דבר

לקראת ש"פ במדבר – הננו בזה מוציאים לאור – בפעם הראשונה – צילום כתי"ק עלייההגהה המלאים דשיחת ש"פ במדבר ה'תשמ"ו.

לשלימות הענין, הוספנו בסוף הקונטרס את השיחה בשלימותה, כפי שי"ל בדפוס בשעתו.

*

קונטרס זה יוצא לאור ע"י מערכת "מפתח". אפליקציית "מפתח" הינו מיזם שמטרתו לרכז במקום אחד את האודיו, הוידאו, ההנחות הבלתי-מוגהות והמוגהות – לכל שיחה והתועדות של הרבי.

הקונטרס הוא **האחד עשר** בסדרת "הגהות"*, ובעז"ה יופיעו קונטרסים נוספים בקרוב.

וכאן המקום לבקש בבקשה כפולה ומכופלת, שכל מי שיש תד"י הגהות כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחות ומאמרים – שיואיל להמציאם למערכת, ע"מ לזכות בהם את הרבים.

*

בהתועדות ש"פ בהוקותי ה'תשמ"ו, הורה כ"ק אדמו"ר שליט"א אשר בכל מקום ומקום יתאספו אנשים נשים וטף, בשבת שלפני זמן מתן תורתנו, ויעוררו ע"ד אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ההתאספות המרכזית הייתה, כמובן, בהתועדות כ"ק אדמו"ר שליט"א דש"פ במדבר. אל ההתועדות הגיעו גם מספר רב של ילדים וילדות, בהתאם להוראה האמורה.

בשלושת השיחות הראשונות בהתועדות, עורר כ"ק אדמו"ר שליט"א ע"ד אהבת ישראל ואחדות ישראל, והקדיש חלק גדול מהדברים אל הילדים והילדות שנוכחו בהתועדות.

משלושת שיחות אלו – נערכה השיחה שלפנינו, שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א להגי'.

*

במשך שנת ה'תשמ"ו זכינו לתנופה חדשה בכל הקשור להגהת השיחות והמאמרים.

שיחות רבות שנאמרו בהתועדויות השנה – הוכנסו להגהה, וכ"ק אדמו"ר שליט"א הואיל להגיהם; מאמרים שנאמרו בהתועדויות השנה – הוגהו ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, לאחר הפסק כמה שנים בהגהת המאמרים, וכן התחילה תקופה חדשה בה לעתים תכופות הגי' כ"ק אדמו"ר שליט"א מאמרים משנים קודמות לקראת הגים ומועדים.

להמחשת התנופה החדשה בהגהת השיחות והמאמרים, די בהכמה שטחית בסדרת "ספר המאמרים מלוקט" – שרובו המכריע כולל את המאמרים אשר מתקופה זו ואילך, ו"ספר השיחות" – הכולל את ריבוי השיחות שהוגהו במשך השנים ה'תשמ"ז-ה'תשנ"ב (שיחות המוגהות דשנת ה'תשמ"ז – פזורות בהוספות לכרכי לקוטי שיחות כה-כט).

טעימה ממשמעות ענין "שיחה מוגהת" – דומה כי יראה המעיין בשיחה שלפנינו, בהגהה המרובה כפשוטה שהשקיע בה כ"ק אדמו"ר שליט"א, בשתי ההגהות שלפנינו.

ניתן לומר, כי בקריאת ההגהות בכת"ק, ישנו – נוסף על (א) הגעשמואץ בעצם העיון בתצלום כתב יד קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א; (ב) תוספת העיון בהבנת השיחה, ותן לחכם ויחכם – גם: (ג) ההבנה וההכרה בזכות הרבה ונפלאה שזכינו בהגהת השיחות, ומזה – לתוספת החיות והקאץ בלימוד תורתו הק'.

* * *

והעיקר – יהי רצון שנוכה זיך זעהן מיטן רבי'ן, ולשמוע "תורה חדשה", תיכף ומיד ממש!

מערכת,,מפתח"

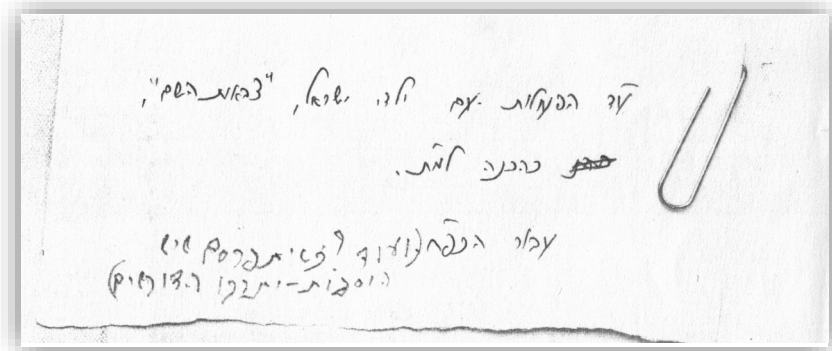
כ"ח אייר, ה'תשפ"א
– שלשים יום לפני החג יום הבהיר כ"ח סיון שמונים שנה –
ברוקלין, נ"י.

(* ע"ע הופיעו בסדרה זו: (1) שיחת ש"פ תזו"מ ה'תנש"א (אייר, תשע"ט).
(2) שיחת ש"פ דברים ה'תנש"א (מנ"א, תשע"ט). (3) שיחת ש"פ שמות ה'תנש"א (טבת, תשפ"א). (4) ד"ה הנני ממטיר גו' דט"ו בשבט ה'תשל"ז (שבט, תשפ"א). (5) שיחת כ"ט שבט ה'תשמ"ח (שבט, תשפ"א). (6) שיחת ש"פ משפטים, פ' שקלים ה'תשמ"ה, בענין "מטבע של אש" (אדר, תשפ"א). (7) שיחת ז' אדר ה'תשמ"ח (אדר, תשפ"א). (8) שיחת ש"פ ויקרא ה'תנש"א (ניסן, תשפ"א). (9) שיחת אחש"פ ה'תשמ"ח (ניסן, תשפ"א). (10) שיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"א (אייר, תשפ"א).

פתק המצורף להנחה

בצירוף להנחה כתבו המניחים: "ע"ד הפעולות עם ילדי ישראל,
"צבאות השם", כהכנה למ"ת. עבור הכפ"ח."

ועל זה כתב כ"ק אדמו"ר שליט"א:

[עבור הכפ"ח] (ועוד? כשיתפרסם שיש הוספות - יתרבו הדורשים)

הגהה ראשונה

בסיד. משיחת ש"ם במדבר, מב"ח וע"ה סיון ה'תשמ"ו.

א. ענין מיוחד של ר"ח סיון - המתבדק בשבת זו, שבת מברכים ראש חודש סיון - מפורש ככתוב:

"בחדש השלישי ג' ביום הזה" - כפירוש הגמרא² (שהובא גם בפירוש רש"י על הפסוק) ש"ביום הזה" קאי על ראש חודש - "כאז מדרב סני ג' ויחן שם ישראל" "יחן" לשון יחך, "כאשר אחר בלב אחר"³.

וענין זה נעשה את החלטתו של הקב"ה לתת תורה לישאל - כדאיתא במדרש⁴: "אמר הקב"ה הואיל ושנאו ישראל את המחלוקת ואהבו את השלום ונעשו תני אחת, הרי השנה שאתן להם את חורת"⁵.

ולא עוד, אלא שמצדו של הקב"ה היתה יכולה התורה ליתן מיד בריה"ה (היה השנה שאתן להם את חורת), אלא, כדי ישראל יהיו "למים" לקבלת התורה, ה"י צורך בהכנה נוספת מצדו - כל פרטי הענינים שהיו בימים שבו ר"ח לשהה בסיון, "כל יומא ויומא עבדיה"⁶, כמסופר בהמשך הפרשה, וכפי שמביא רבנו חזקן בשי"ע⁷ ש"מיד אחר ר"ח התחיל משה להתעסק עמם בענין קבלת התורה, והולך ומפרט את פרטי הענינים דכל יום ויום, עד ליום שכן יציתה התורה".

ב. ונהג, כל הענינים שהיו במתן התורה בפעם הראשונה - חזרוים נענינים מיד שנה בשנה בפעם⁸ "היומים אלה נזכרים ונעשים", היינו, שהוכרו (במקומם) דמתן תורה בבוא זמן מתן חרותנו ככל שנה הוא (לא רק ופרונו בעלמא, כי אם) באופן ש"חיים" מחדש את הענין דמתן תורה (וע"כ תבטם כיון מריה אדמורי' שלא מספיק שמעית פסח, "הענין" אלא צריכים "ידעהו"). שכן, ביזמן מתן חרותנו ככל שנה נעשה (נעשים) ונפעל כללות הענין דתנתה התורה באופן מחדש.

ג. חזרו ביאור:

הענין דמתן תורה ישנו, בעצם, בכל יום ויום, כמאדוילן "יכל יום יהיו בענין (בחדשים) חזרה מהו" - "חדשים"¹⁰, ממש¹⁰ וכמדרש גם בנסח דרבנן דתורה (פנח-שפח-כאוריא מיראל, שהיה גם כן שאל ידע מאי קאמאן עולה לתורה, ומבדק ברכת התורה) - "אשר בחר בנו מן ונתן לנו את חורתנו" ומשפטים "ענת התורה" לשון הוה¹².

אמנם, הענין דמתן תורה שכל יום אינו בדומה למתן תורה בזמן מתן חרותנו, "אחת בשנה" - שאו נפעל כללות ועיקר הענין דמתן תורה נמשך גם ונעשה גם - כל יום ויום במשך כל השנה כולה.

דוגמא דרבי - בנוגע לענין ד"זכור ליציאת מצרים":

הזכור דיע"מ צריך להיות בכל יום ויום, ויחיה מה: פעמים ביום, הן ביום והן בלילה¹³, כלומר, הן כאשר האדם נמצא במצב של אור (יום) והן כאשר האדם נמצא במצב של חושך (לילה). אבל אע"כ, עיקר וכללות הענין ד"זכור ליציאת מצרים" - נפעל בחג הפסח, זמן חרותנו וממנו נמשך הענין דיע"מ בכל יום ויום במשך כל השנה כולה.

ומה מוכן גם בנוגע לשאר ימים טובים, חג הסוכות, וחג השבועות, ובנוודי - ש"עיקר הענין דמתן תורה נמשך בחג השבועות, זמן מתן חרותנו" וממנו נמשך הענין ד"על כל השנה כולה".

ולכן, בבוא ר"ח סיון, "בחדש השלישי ג' ביום הזה" ככל שנה ישנה - צריכה להיות החללת ההבנה למתן תורה, ע"כ ובדומת החללת ההבנה למתן תורה בפעם הראשונה.

ו. יש להוסיף, שבימינו אלו, בזמן הגלות - מתחילה עבודת ההכנה בשבת שלמי ר"ח, שבת מברכים חודש:

בזמן שהיו מקדשים ע"פ הרא"י - לא ידעו (כשבת שלפניו) באיזה יום יחול ר"ח, שהיו צורך להמתין למולד הלבנה, שיבואו עדים שראו את מולד הלבנה, ועידו בכ"ד, ותקבל ערוהם, ואז יקדשו ב"ד את החודש

אמנם, בזמן הגלות, לאחרי חורבן ביהמ"ק, ע"כ להתגברות חושך הגלות על כך שהמסויק לקדש ע"פ הרא"י (שהיו גם לאחרי חורבן ביהמ"ק היו משך זמן שקידשו ע"פ הרא"י¹⁴) - איד נתחדש הענין שבת מברכים חודש, דמכיון שקביעות החודשים היא ע"פ החשבון, היו יודעים תחילה באיזה יום יחול ר"ח לפי-סגוריים ע"ד הקביעות דר"ח בשבת שלפניו¹⁵.

ולא עוד, אלא ששבת זו היא "שבת מברכים חודש", כלומר, שבת שבתה למעול המשבת ברכה בנוגע לראש חודש וכל ימי החודש, ונמצא שבתה מברכים חודש - ע"כ יעלו בשבת מברכים לגבי ר"ח - שהיה המבדק הוא למעלה מן המתבדק (אזקרי לך).

- 1) יחזקאל י"א
- 2) שבת פ"ב
- 3) רש"י יחזקאל פ"ב, וראה מכלילת שם
- 4) וקדק פ"ט ט, וא"י סוף השלום, וראה גם תנאומא (באבות) יחזק ט
- 5) חזקיהו, חזקיהו, חזקיהו, חזקיהו
- 6) אורח חיים פ"א ס"א (ס"א חזקיהו)
- 7) ל' המבט - אסתר ט, כח, וראה רמ"ז בס' חיקוק שובבים, הובא נח"ל בס' לך ויר (התקדיא) ס"ט
- 8) ארז סה"מ קונטרסים ח"א פ"ג ס"ע"ב א"לך, חש"ח ע' 252 וא"לך
- 9) ש"ע אורח חיים פ"א ק"ש סימן ס"א ס"כ ועוד
- 10) רש"י יחזקאל פ"ב, ועוד
- 11) הל' ח"ת לארזיו פ"ב ה"ב ושי"ב
- 12) לקו"ת חודש כ"ב א, ובכ"כ
- 13) רמב"ם הל' ק"ש פ"ג ה"ג, ש"ע אורח חיים פ"א ר"ס טו
- 14) רמב"ם הל' ק"ש פ"ג ה"ג
- 15) ראה ספרי הילקט ק"ע

אין יודעים על ראש חודש סיון

אין יודעים על ראש חודש סיון

אין יודעים על ראש חודש סיון

אין יודעים על ראש חודש סיון

אין יודעים על ראש חודש סיון

אין יודעים על ראש חודש סיון

אין יודעים על ראש חודש סיון

.. שאז נפעל כללות ועיקר הענין דמ"ת
(וצפא וי"ל שזה נותן תוקף ואולי גם נמשך
גם הענין דמ"ת בכל יום ויום ..
.. פעמיים ביום, הן ביום והן בלילה, כלומר
ג"כ, הן כאשר האדם נמצא במצב של אור
(יום) והן כאשר האדם נמצא במצב של
חושך (לילה) ..

.. אבל אעפ"כ, עיקר וכללות ותוקף הענין
ד"זכר ליציאת מצרים" - נפעל בחג הפסח,
"זמן חרותנו" ועושים יו"ט וכו', וממנו
נמשך הענין דיצי"מ בכל יום ויום במשך כל
השנה כולה ..

.. שעיקר הענין דמתן-תורה נפעל נעשה
בחג השבועות, "זמן מתן תורתנו", וממנו
נמשך הענין דמ"ת על שבכל יום כל השנה
כולה ..

סעיף ג

.. לא ידעו (בשבת ש) לפניו .. [תחלה הי'
כתוב "(בשבת שלפניו)", ושינה כ"ק
אדמו"ר שליט"א הסדר שיהי כתוב
"(בשבת שלפניו)"]

.. אמנם, בזמן הגלות, לאחרי חורבן
ביהמ"ק; ועד להתגברות חושך וגזירות
הגלות כל עד כדי כך שהפסיקו לקדש ע"פ
הראי ..

.. דמכיון שקביעות החדשים היא ע"פ
החשבון, הרי יודעים תחילה באיזה יום
יחול ר"ח, ולכן, מצד ומכריזים ע"ד
הקביעות דר"ח בשבת שלפניו ..

(המשך בעמוד הבא)

3* שבשבילה נבה"ע (ב"ר .. הובא בריש
פרש"י עה"ת).

* כמש"נ את הכל עשה יפה בעתו
(מד"ר ..).

10* ועד שזה מחייבו להיות "באימה
וביראה וברתת וביזעה (כמו שהי' בעת
מ"ת (ראה תו"א) ..

11 הלי ת"ת לאדה"ז פ"ב הי"ב (וראה
שו"ע שלו האו"ח סוס"נ) וש"נ.

סעיף א

.. ענין המיוחד של ר"ח סיון - המתברך
בשבת זו ..

.. וענין זה פעל את הביא לפועל החלטתו⁹
של הקב"ה לתת תורה לישראל ..

.. הרי השעה" שאתן להם את תורתנו ..

.. ולא עוד, אלא שמפשות מרז"ל משמע
שמצדו של הקב"ה היתה יכולה התורה
לינתן מיד בר"ח ..

.. התחיל משה להתעסק עמהם בענין
קבלת התורה ..

.. והולך ומפרט את כל פרטי הענינים דכל
יום ויום ..

סעיף ב

.. חוזרים ונשנים מידי שנה בשנה, כפי
ע"ד מש"נ "והימים האלה נזכרים
ונעשים" ..

.. היינו, שהזכרון (נזכרים) דמתן-
תורה ..

.. לא רק זכרון בעלמא לחוד, כי אם ..

.. שלא מספיקה שמיעה סתם, "הערן" ..

.. ונפעל פללת הענין דנתינת התורה באופן
מחודש ..

.. לוביתר ביאור: ..

.. הענין דמתן-תורה ישנו, בעצם, בכל יום
ויום ..

.. כמארז"ל⁸ "בכל יום יהיו בעיניך
(כחדשים"⁹, ויתירה מזה -) "חדשים"¹⁰,
חדשים ממש"¹⁰ ..

.. וכמודגש גם בנוסח ד"ברכת-התורה"
(ענין השייך ל שהיא שישנה בכאו"א
מישראל, שהרגם מ-שלא ועד שאפילו זה
שלא ידע מאי דקאמר; עולה לתורה,
(ומברך ברכת התורה) ..

.. "אשר בחר בנו כו' ונתן לנו את תורתו",
וציינים (וחותם) "נתן התורה", לשון
הזה ..

.. אמנם, הענין דמתן-תורה שבכל יום ..

ולכן בעמדנו בשבת מברכים חורש השלישי. שממנו נמשכת ברכה לכל ימי חודש השלטי, ובפרט לימים המיוחדים שבו. "זמן מתן תורתנו". ולפי זה, ראש חודש, "בחודש השלישי גו' ביום הוד" - יש להתחיל כבר בהכנת למתן-תורה.

— הדגשנו יתירה בקביעות שנה זו, ששבת מברכים חל בערב ר"ח — רמכיון שמיני-השבת ננסים חתף ומיד לר"ח, ללא כל הפסק ביניהם. (אי) מוגש ותר הקשר והשיכות ושבת מברכים לר"ח סיון, שבו מתחילה ההכנה למ"ח.

*

ד. בין הענינים העיקריים המודגשים בהכנה למתן-תורה הוא — חלקם המיוחד של ילדי ישראל:

איחא במדרש¹⁶: "בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה אמר להם (הקב"ה) .. הביאו לי ערכים טובים שתשמרוה ואתנה לכם, אמרו אבותינו עורכים אנתו כו, ובאינו ערכין לו כו ואלא קיבלם הקב"ה, אמרו הרי בנינו עורכים אנתו, אמר הקב"ה הא ודאי ערכים טובים, על ידיהם אתנה לכם. הה"ל¹⁷ מפי עורכיים ויתוקים יסדת עו, ואין עוז אלא תורה, שנאמר¹⁸: ה' עו לעמו תהן", וכן איתא במדרש¹⁹ בסגנון דומה — "אמרו לו בנינו יהיו עורכים שלנו, מיד קבלן הקב"ה, ונתן את התורה לישראל".

כלומר, גם אחרי ההכנה של ישראל בימים שבוין ר"ח לשהה בסיון (כגיל ס'א) — לא התפסק הקב"ה בכך, אלא ביקש מישראל "ערכים" שיבטיחו את קבלת התורה ע"י ישראל, וכאשר הציגו ישראל כמה "ערכים" — לא קיבל הקב"ה שום "ערכות", עד שאמרו "בנינו יהיו ערכים שלנו", ורק על-ידי דמויות נתן הקב"ה את התורה לישראל.²⁰

ומה מובן גם בנוגע להכנה ל"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה — יש צורך גם ב"ערכות" על-ידי התורה, ו"ערכות" שמקבל הקב"ה היא, כאמור, "בנינו יהיו ערכים שלנו", ולדי ישראל הקטנים שעדיין לא נתחייבו במצוות (שהרי אלו שכבר נתחייבו במצוות וזקוקים בעצמם ל"ערכות"), כלומר, ילדים לפני בר-מצוה, וכן ילדות לפני בת-מצוה — שהרי גם נשי ישראל קיבלו את התורה, ואדרבה: "כה תאמר לבית יעקב²¹, "אלו הנשים²², ואח"כ "ותגיד לבני ישראל, והאנשים, היונו, שבצווי הקב"ה אודות ההכנה למ"ח קרמו נשים לאנשים²³.

ה. ע"פ מובן שכיומי ההכנה למ"ח צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לפעולה והתעסקות עם ילדים ילדות לפני בר-מצוה ובת-מצוה. כלומר, נוסף על הפעולה וההתעסקות עם ילדי ישראל הקטנים במשך כל השנה כולה.

— ובפרט בשנים האחרונות שמרכים לעורר אודות (ציווי הוראת כ"ק מרח"א דמורי' נשיא דורנו ע"ד) הפעולה עם ילדי ישראל (אם כי בסגנון חרש) כמסגרת של ארגון מיוחד ששמו "צבאות-השם" —

יש צורך להוסיף במפעולות אלו ביהר שאת וביחר עו — במיוחד — בקשר ובשיכות עם ההכנה למ"ח, מכיון שוהי ה"ערכות" שעל ידה נתון הקב"ה תורה לישראל.

ו. ולהעיר, שגם בשמו של הארגון — "צבאות-השם" — מודגש הקשר והשיכות לכללות הענין דמתן-תורה:

הפעם הראשונה שבה נקראו ישראל בשם "צבאות ה'" היא — בצאתם ממצרים: "ויחי בצעם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים²⁴. ומכיון שהתכלית והמטרה דיעימ היא — "בהוציאת את העם ממצרים תעבדו את האלקים על החר הזה²⁵, וכשתוציאם ממצרים תעבדו אותו על החר הזה, שתקבלו תורה עליו, והיא הוכח העומדת לישראל²⁶ — נמצא, שבנוגע למתן-תורה מודגש ביותר הענין ד"צבאות ה'".

ואף שהשם והתואר "צבאות ה'" קאי על כל אחד ואחד מישראל, "הקטנים גם הגדולים²⁷, כל בניי שיצאו ממצרים — שנה הדגשה מיוחדת בנוגע לילדי ישראל²⁸, ובמיוחד בנוגע למתן-תורה (התכלית והמטרה דיעימ), אשר ה"ערכות" שלהם, "בנינו יהיו ערכים שלנו", היא היא זו שפעלה-את נתנת התורה, "על ידיהם אתנה לכם", "מיד קבלן הקב"ה, ונתן את התורה לישראל".

ז. ויש לקשר את הענין ד"צבאות-השם" עם פרשת השבוע — פ' במדבר, "לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת²⁹".
ההחלת ויראש" פ' במדבר היא — מנין בניי ענין עיקרי לא רק הפרשה זו, אלא בכל הספר כולו, שהרי ספר במדבר נקרא "חומש הפקודים"³⁰, על שם מנין בניי שבהחלת הספר (חמש-עשרה פ'א).
והרי מנין בניי הוא — "כל יוצא צבא בישראל". לצבאות³¹, כלומר, ענין של "צבא", ומכיון שמדובר אודות הצבא דבניי — הרי זה "צבאות ה'".

ז"ו

ע"כ

א"ת

א"ת

א"ת

ה' ע"כ

הענין ע"כ: ענין לא ה"ה תהיה כפי געזת ר"ה, אל"ן, א"ן אונאזיק 313 רמח"ה שנת 15, ועז גמאזיק 108. רמח"ה ענינו לא ה"ה 15*

א"ת 15*

ה' ע"כ

- (16) שהשיר פ"א ד. (א).
(17) תהלים ת. ג.
(18) שם כט. א.
(19) תהלים טז. ב.
(20) האר"ה בענין ת"ב ע' 372 ואילך.
(21) חרי"ט פ. ג.
(22) מביטול ופרשיי עה"ם.
(23) ראה לקיד' ח"ג חקנא. ב. ואילך.
(24) באי. טא.
(25) שמו"ג ג. ב.
(26) פרשיי עה"ם. וראה שמור' פ"ג ד.
(27) ל' תהום — תהלים קטו. ג.
(28) לחרי"ט פ"א. ב. שהנפילה במעשים חזות "מכיר נשים דרבינות שהיו באותו הדרו" שעדיין מים עובות בישראל "צבאות ה'". אשר "הי המירדות תלתי".
(29) פרשיי עה"ם ח"ג ר"ח מחנה סיני. רמכ"ם ח"ג תלה סיני ח"ב.
(30) ימא טו. ב. (במסגרת ובמשי"י).
(31) פישנוו א. ג.

15* ענין א"ת ה' ה' א"ת 15
א"ת 15
15* רמח"ה ע"כ 15
ועז גמאזיק 108

7

.. "כה תאמר לבית יעקב", "אלו הנשים",
ואח"כ "ותגיד לבני ישראל", **אלה**
האנשים ..

סעיף ה

.. מכיון שזוהי ה"ערבות" שעל ידה נותן
הקב"ה תורה ל**(כל)** ישראל ..

סעיף ו

.. אשר, ה"ערבות" שלהם, "בנינו יהיו
ערבים שלנו", היא היא זו שפעלה את
שהביאה בפועל נתינת התורה ..

סעיף ז

.. ויש לקשר את הענין ד"צבאות-השם" גם
עם פרשת השבוע ..

.. פ' במדבר, **ובפרט אשר** "לעולם קורין
פרשת במדבר סיני קודם עצרת" ..

.. שהרי ספר במדבר נקרא "חומש
הפקודים", על שם מנין בניי שבהתחלת
הספר: **(ולאח"כ - בפ' פנחס)**.

.. ולא עוד, אלא ששבת זו היא "שבת
מברכים החודש" ..

.. בנוגע לראש חודש וכל ימי החודש" ..

.. ונמצא, שמבחינה מסויימת יש **שיש**
ענין מסויים ועילוי בשבת מברכים לגבי
ר"ח ..

.. שהרי המברך הוא למעלה מן המתברך-
(ומברכו).

סעיף ד

.. וכן איתא **עוד** במדרש בסגנון דומה ..

.. "לא הסתפק" הקב"ה בכך ..

.. אלא ביקש מישראל "ערבים" - שיבטיחו
את **קידם שמירת וקיום** התורה ע"י
ישראל ..

.. עד שאמרו "בנינו יהיו ערבים שלנו", **ודק**
על דם ו"על ידיהם" ובזכותם נתן הקב"ה
את התורה לישראל ..

.. שיש צורך גם ב"ערבות" על **קידם שמירת**
וקיום התורה ..

(* שזהו פירוש "יחדשהו הקב"ה").

אמנם ענין זה הוא, לכאורה, ראי' לסתור, שהרי "כל יוצא צבא בישראל"
הוא "מבן עשרים שנה ומעלה", "מגיד שאין יוצא צבא מחוץ מבן עשרים"³²,
ויהא, שלא מדובר כאן אודות קטנים, ואפילו לא גדולים שנעשו כבר בר"מצה,
כי אם, "בן עשרים שנה", שלימות הגלות, כידוע בכיבוד הענין "למבור
בנכסי אביו עד שיהי' בן עשרים שנה"³³, דהיינו מרגע הלידה לאביו של
צבא "צבאות השם", ילדים וילדות שלפני בר"מצוה ובת"מצוה?
והכיבוד כזה - בפשטות.

א"י
הא"י
הא"י

העולם - שם והוא אלא אלא
הא"י ובמקום 33 - שמה
"אין עליהם אלא ואלה" י"ן
עלמם וצ"ל 33**
א"י
א"י
א"י

הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י

בצאתם מצרים, הי' צורך במלחמה פשוטה - הן בנכנסים לארץ, והן
לפני הכניסה לארץ (ואם כי גם מלחמות אלו היו באופן נסי שלמלכה מחטבה
ללארץ), ובנוגע למלחמה - יש צורך באנשים פעילים, "מבן עשרים שנה
ומעלה", ומשיא, שא"אפשר לקחת ילדים קטנים למלחמה, ונסי' לכן ש"אין
מסתכל חינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש"³⁴.
משיא' בימינו אלו, בעמדנו לפני הגאולה העמוקה, הרי מקרא מלא
דבר הכתוב"³⁵ "בשוכה ונחת תורשעו", היינו, שלא יהי' ענין של מלחמה כלל
שפרי' לא חיי' צעק התגרות מצדם של אדו"ע, ואורבה, והיבוא את כל
אחרי' מכל מה תגום מנחה ל... כאשר יביאו בני ישראל את המנחה ככלי טהור
בית ה'",³⁶
ועצמה/הצורך ב"צבאות ה'" אצ"ל במוגע למלחמה ודומה, למעלה
מה - נמנה "מבן עשרים ומעלה"³⁷, "משמא' מכלל נפלים הוא מנח לקרנ
שומר משמרת הקודש"³⁸ (אלא, שא"אפשר לקחת הנהם מלפני' בעציה של
צבאות השם", ע"פ שיעורו בלשון הכנה כו', ששתעני לחינוך/למנהגם עם ב-ג
למד' ומנס' ב-גון השורות של "צבאות השם")
ואורבה: בנוגע לקירוב הגאולה - שנהי' החבלות והמטהר של אצ"ל
צבאות השם", אצ"ל שה"סוסמא" של ה"א יוד' ונח"ט משה"ל צ"ל ב"רדג
יותו חלקם של הילדים הקטנים, מכי"ן שענינו של משיח צדקנו מודגש אצלם
כל כך של שנקראים בשם "משיחי", כמאר"ל³⁹ "אל תנער במשיחי אלו חינוקות
של בית רבן".

ת. ועל של מוטל באח"י (א"י ע"כ זלתי)
ראוי ונכון שכלל המקומות שהם ישנו אצ"ל של "צבאות השם" -
יעלו את ימי ההכנה ליזמן מתן תורתנו' כדי להוסיף בית' שאל וביתר עונ' בכל
הפעולות עם הילדים וילדות' שלפני בר"מצוה ובת"מצוה, בהור' הכנה לקבלת
התורה, שניתנה ע"י ה"עירובת" של ילדי ישראל.
והכנה זו דורכה ולהכנת ע"י החוספה בכל עניני תורה ומצוות.
וכמוה' - חוספה נאמרה ישראל ואחרות ישראל, אשר, נוסף לכך ש"ואהבת
לדרך בנור"⁴⁰ יחד כלל גדול בתורה"⁴¹, וחיה' מזה: "זו היא כל המורה כולה
ואדרך מירשה ה'", הרי, ההכנה ל"ת, היתה, כאמור, ע"י אהבת ישראל
ואחרות ישראל, "יוחך' לטון יחיד, "כאשר אחד בלב אחד", שאו יאמר הקב"ה
... הרי השעה שאתן להם את תורתו" (ב"ל ס"א)
ולכן, יש לעורר את הילדים ויוסיפי' באהבת ישראל ואחרות ישראל⁴²
ע"י ש"לאראי' מהם יעזור ויסייע לחבירו (ילד לחבירו, וילדה להביתה)
בהמעתר' לו, פעולה של צדקה ונמילות' חסדים - בנשימות' וגם - ובעיקר
- ברתוות',
כולל - ע"י שכל ילד וילדה ישתדלו לפעול על ילדים וילדות' נוספים
(ולדים) - בנוגע לילדים, וילדות' - בנוגע לילדות' שיצטרפו גם הם
ל"צבאות השם".

הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י

רצונות' - שיבואו כלם, וגם הקטנים וקטני קטנים כו"⁴³, לבית הכנסת
(לכל המפתח) בעת קריאת "שערת הדבורות", להיות נכנסים בעת תפילות' התורה
מחדש ע"י ה"עירובת' שלהם.
ט"כ(כ"ד) להתחיל את הפעולה בענין זה חויף ומי, ר"ג
"ב"י"ם מנולה": זום השי"ט מברכים "חודש השלישי גו' כיום הזה"
יום התחלת ההכנה לבי"ת, ובמקום מסוגל - בי"ת כנסת ובית מדרש, שמגדליו בו
תורה ומגדליו ב"תפלח"⁴⁴, ובפרט של כ"ק אמות של כ"ק מדר"א דמרה' נשיא דורנו
אשר, בליחותו ויע"י התנית"ה מ"לגשעים כל פעולות אלו -

כ"ה אגיע רענני התורה -
במרוץ 48** "אשר הקים אלהי"
ל"ה, בו לקחו את הר"ה א"ה
ול"ה ו"אין עלה על"הם כ"ה
אם עוליהם אצל ה"ה סי' ה'
וקראו את התורה" - א"ה
לכחה ע"י היעוררם 48**

33** כ"ה א"ה, כ"ה
33** אלהי ס"ה
48** א"ה א"ה ל"ה א"ה
48** א"ה א"ה א"ה א"ה
48** א"ה א"ה א"ה א"ה

32) משי' הש"ס
33) כ"כ טו, א. וראה לקרות פשוטו בן רי"א ובכ"ס
34) שבת קט' ע"ב. ורמב"ם הל' ת"ת פ"ד ה"ב. ר"ה
35) ש"ע, ל טו, וראה אור"ח בא ס"ג שר ואל"ף, המשי' ונכה חר"ו בסופו
36) ש"ס, כ.
37) וראה רמב"ם הל' ט"ו שמיטה ויובל. יולא שש' לוי בבל, אלא כל איש ואיש וכו'
38) פשוט פשוט, ס"ט.
39) פשוט, ס"ט.
40) ש"ס ג' כ"ה - ור"ה ור"ה פשוט. יצ"ד אורו' הש"ס לז"ה מנח' נמנ' הן הכ"ס, נוסמר (מנס')
41) ש"ס טו, ולתורה פשוט. יצ"ד אורו' הש"ס לז"ה מנח' נמנ' הן הכ"ס, נוסמר (מנס')
42) ז"ס א"ה יורה אלה ללוי במצרים, עם כניסתם פתח מירוש אורח, ומנחת' שבועים
נפש, שכשאתה מונה השבועים לא התמצא אלא שבועים חסר אה"ת, והוא (וכבר השלימה את
המקדש, וזו"ס, שיר הרבה (ול' רק ל"ל זכר, אלא) גם לילדות' קטנות - כשם שזכרה השלימה
את המזן ושבועים נפש. ו"אין א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה
43) משי' הש"ס
44) קדוש' ע' ה'.
45) תרי"ג ורשי"ט ה"ה.
46) שבת אל, א. וראה תניא ס"ב.
47) ספר החינוך, שם.
48) לתע' שבועות' ע"ש ט"ו (נפר ושלמות' הוצאת ר"צבאות ה"ה - אפילו
עודר שבועי אמן אחר שיהי' מברכות' א. ט"ו, ע"ב, ש"ס).
49) מנחה זו, ר"ה.

הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י
הא"י

.. מכיון שענינו של משיח צדקנו מודגש
אצלם **כל עד כדי** כך עד שנקראים בשם
"משיח" ..

סעיף ח

.. ועל של פועל באתי ועל של עתה
באתי: ..

.. ראוי ונכון שבכל המקומות שבהם מקום
ומקום שבו ישנו ארגון של, או שייסדו זה
עתה ועכשיו - ינצלו את ימי ההכנה ל"זמן
מתן תורתנו" ..

.. ולכן, יש לעורר את הילדים שיוסיפו עוד
יותר באהבת ישראל ואחדות ישראל ..

.. בהמצטרף לו, וה"ז גם פעולה של צדקה
וגמילות-חסדים ..

(המשך בעמוד הבא)

(* בשלח ..

** חוקת כא, כד.

(* שבת ..

37) ראה רמב"ם סוף הל' שמיטה ויובל:
"ולא שבת לוי בלבד, אלא כל איש ואיש
וכו" ..

40) שם ג, כח. - וראה רמב"ם הל' ביהב"ח
רפ"ח "שמירת המקדש כו' אין שם פחד
כו' אלא כבוד לו" ..

41) .. ולהעיר מפרש"י: "למוד אותו אהב
השבת ..

.. כשם שיוכבד השלימה את המנין
דשבעים נפש - ועוד לפני חודש ימים
(שלא בא אלא בכדי להבטיח שלא יחסר
המנין אפילו אחד, כי כאו"א "יצא מכלל
נפלים"), כ"א "מן הבטן" ..

47) מלבד נוסף על ההוספה שלאחר בל"ג
בעומר - בהתאם להוראה ולימוד מתלמידי
ר"ע שלאחר ל"ג בעומר, ש"נהגו רע"ק
שפסקו למות בל"ג בעומר כי "נהגו כבוד
זה לזה" (ראה יבמות סב, ב) ובתכלית
השלימות. כמתאים לתלמידי רע"ק.

.. וא"כ, מהי ומהי השייכות לארגון של
ל"צבאות-השם", ילדים וילדות שלפני בר-
מצוה ובת-מצוה! ..

.. הן בכניסתם לארץ, והן לפני הכניסה
לארץ **במתחיל תיכף ליציאתם ממצרים**
(צא הלחם בעמלק גו' לפי חרב") ועד לסוף
שנת הארבעים (וילחם בישראל ויכהו
ישראל לפי חרב") (אם כי גם מלחמות
אלו היו באופן נסי שלמעלה מהטבע
לצורך) ..

.. ובנוגע למלחמה - יש צורך באנשים
בעל-כח נושאי כלי זיין וכו' ..

.. משא"כ ילדים קטנים - כל ענינם אינו
אלא להתחנך בתומ"צ, ולימוד התורה,
שלהם ה"ז "הבל שאין בו חטא", ועל ידו
העולם קיים", ועד כדי כך ש"אין מבטלין
תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית
המקדש" ..

.. היינו, ש שסוף סוף ועיקר לא יהי ענין
של מלחמה כלל, שהרי ולא תהי שם
התנגדות מצדם של אוה"ע ..

.. ובמילא, והצורך ב"צבאות ה"י אינו אלא
הוא בנוגע למלחמה רוחנית, וגוי קדוש
מעלה בקודש - ולמעלה מזה - לא לשם
מלחמה כלל, כי אם, ע"ד ובדוגמת שבת
לוי ..

.. ע"ד מ"ש "ושמרו הלויים את משמרת
משכן העדות" ..

.. אלא, שאי אפשר לשחף אותם בפעילות
מבצעית של שבנוגע לפעולה ביהדות
ותומ"צ צ"ל "צבאות-השם", משהגיעו
לחינוך **עד שיגיעו לכלל הבנה כו' ..**
נתחלה הי' כתוב "עד שיגיעו לכלל הבנה
כו', משהגיעו לחינוך כו", ושינה כ"ק
אדמו"ר שליט"א הסדר שיהי כתוב כנ"ל]

.. אם כי גם לפני אצל מן חודש ומעלה
נמנים כבר בין השורות של ב"צבאות-
השם" ..

.. ואדרבה: בנוגע לקירוב הגאולה - שזוהי
התכלית והמטרה של ארגון "צבאות-
השם", ארגון שהסיסמא שלהם היא "וְיָ
וּנְאֻטְ מְשִׁיחַ נְאֻ" **אנו הפצים משיח עכשיו**
- מודגש יותר חלקם של הילדים
הקטנים ..

.. אשר, שמחה פורצת גדר - **כולל ובעיקר**
- **המצרים וגדרי הגלות**, "דאלאי גלות" ..

.. שאז יהי הענין דמ"ת בתכלית
השלימות, הן בנוגע ללימוד התורה - **אשר**
בלשון (והבטחת) הכתוב "תורה חדשה
מאתי תצא" ..

(* **מובן וגם פשוט** - **שצ"ל המשך מתאים**
לכל זה (ובאופן דמעלין בקודש) לאחר
הש"ק - **וביתר שאת וביתר עוז במקומות**
שעוד לא עשו בכ"ז מאיזה סיבה שתהי'.

[סימן הערה זו בחץ, וכתב:] **הערה זו**
באותיות גדולות משאר הערות

52) דוגמא לדבר - **מעשה רב** דאמוראים ..

55) להעיר גם מהקשר ד"יי"ן לדוד מלכא
משיחא, **שהוא דוקא המברך על הכוס יין**
- ו"כסא דדוד לעלמא דאתי מאתן ועשרין
וחד לוגא מחזיק ..

60) .. - ולהעיר שבשבת זו מתקיים **(שכל**
ענין הוא בהשגחה פרטית) ועאכו"כ - **ענין**
כללי ו"כלל גדול" (זה) הכנס דנשי ובנות
ישראל ..

65) ירמיי **שם לא**, לג. וראה רמב"ם (שם).
ובסוף וחותרם ספרו): דעה את הוי' כמים
לים מכסים.

.. כמו שבעת נתינת התורה **בפעם**
הראשונה ..

סעיף ט

.. **וכדאי** וכדי להתחיל את הפעולה בענין
זה תיכף ומיד, **הרי** - ב"יום סגולה" ..

.. ובפרט בדי אמות של כ"ק מו"ח אדמו"ר
נשיא דורנו, אשר, בשליחותו וע"י הנתינת-
כח שלו **וברכתו** נעשים כל פעולות אלו ..

.. עיי"ז שכל ילד יתן לחבירו כוסית יין שלו
(לאמירת "לחיים") ..

.. וכל ילדה תתן לחברתה מיני מזונות
שלה ..

.. וכמו כן ינגנו ניגון של שמחה **(והילדות**
ימחאו כף) ..

.. **"ווי וואנט משיח נא"ן** (בשפת המדינה
דוקא, כדי ל**להמשיך ולצרף** ולאחד גם את
אלו שלעת-עתה אינם מבינים עדיין לשון-
הקודש) ..

.. וכן כל קהל המשתתפים בהתוועדות" ..

סעיף י

.. ויהי"ר שהתחלת הפעולה ביום הש"ק
מברכים חודש השלישי תוסיף ברכה
ונתינת-כח בכל הקשור לפעולות
האמורות-, **כולל** - **הפעולות בימים**
הבע"ל, ועד"ז בכל מקום ומקום.

הגהה שני

אמנם, מתורתה שכלל יום אוני כדומה למתן תורה ביומן מתן תורתנו. "אחת כשנה" - שאז נפעל כללות ויעקב הענין דר"ח ויחיל שכן נתן חוקק ואולי גם נמשך המ"ח בכל יום ויום כמשל כל השנה כולה.

ודגמא דרבר - בנוגע לענין דר"ח ויחיל לציגא מצרים:

הכרזן דר"ח יצויים צריך להיות בכל יום ויום ויחידה מהם: עמייים ביום, הן ביום והן בלילה¹¹. כולל גיב הן כאשר האדם נמצא נמצא של אור (יום) והן כאשר האדם נמצא במצב של חושך (לילה), אבל אפ"כ, עיקר וכללות חוקק הענין דר"ח לציגא מצרים - נפעל בתן הספס, זמן חרותו, ועושי יום וכו'. וממנו נמשך הענין דר"ח בכל יום ויום כמשל כל השנה כולה.

ומה מוכן גם בנוגע לשאר ימים טובים, זה הסיבות, זמן השבועות ובד"ד - עיקר מתן תורה נעשה בתן הספסות, זמן מתן חרותו, וממנו נמשך דר"ח בכל יום של השנה כולה.

ולכן, כבוא ר"ח מתן תורה השלישי גו יום הוד, ככל שנת שנה צריכה להיות החללה ההנה לפתן חורה, ע"ד וברובת החללה ההנה למתן תורה כשנת האדומה.

ג. ויש להוסיף, שכבינו אלו, בזמן הגלות - מחילה בערות ההנה כשנת שלמה ר"ח, שבת מברכים חודשם בזמן שותן מקדש ע"פ הראי - לא ידעו (כשבת שלמנו איהו עם יחול ר"ח, שהיו יש ענין להפתי לומר להנה, וכיבוא עדים דראו את מולד להנה, ועידי כבי, ותחבל עותם, ואז יקדשו ב"ד את החודש

אמנם, בזמן גלות, לאהרן חורבן כרמ"ק, ועי להחנכות חייש וגיורת הגלות עד כדי כך שמספרו לקדש ע"פ הראי (שהיו גם לאהרן חורבן כרמ"ק היה זמן שנתו ע"פ הראי¹⁷) - אוי תחדש הענין דשבת מברכים חודשם דמדין שקביעות החודשם היא ע"פ החשבון, הרי יודעים החילה באהרן יום יחול ר"ח, ומברכים ע"ד הקביעות דר"ח כשבת שלמו¹⁸.

ולא עוד, אלא ששבת זו היא שבת מברכים חודשם, כלומר, שבת שבכחה לפעול השבת כר"ח בנוגע לראש חודש וכל ימי החודש, ונמצא, שיש ענין ועילוי מסויים כשבת מברכים לבני ר"ח - שהיו המברך הוא למעלה מן המהברך (ומברכו).

ולכן, בעמדתו כשבת מברכים חודשם השלישי, מסמנו ומשבת כר"ח כל ימי חודשם שלשית, כפי ליקוט המידים חייש חודשם, ולפי זה, ראש חודש, "בחדש השלישי" גו ביום הוד"י - יש להתחיל כבר בהגות למתן תורה.

הרגשה יחידה בקביעות שנה זו, ששבת מברכים חודשם חודשם - רבבין ספוס השבת נמננסו חיקן ומיל לר"ח, ללא כל הספס ביניהם, ויחידה מהם, עניו של ר"ח מחיל כבר בעיב ר"ח, שלכן, אין אומרים צו"צ כמתח שבח²⁰, ועד שבמקרים מסוימים מתחילין ערבות של נמצא שבת (מחלת ר"ח) שבח²¹ - או מרובץ לר"ח הקשר והשיבות דשבת מברכים לר"ח שיון, שבו מתחילה ההנה למ"ח.

ד. בין הענינים העיקריים המודגשים בהנה למתן תורה הוא - חלק המיוחד של יודי ישראל:

א. איתא במדרש²² "ישעה שמדור ישראל לקבל תורה אמר להם (הקב"ה), הביאו לי ערבים טובים שתשמוהו ואמנה לכל, אמרו אבותינו ערבים אוננו כ"י, בניאנו ערב לנו כ"י (לא קבלם הקב"ה), אמרו הרי בנינו ערבים אוננו.

16) רמב"ם הל' קיש פי"ג הי"ג שריע אהר"י שם ר"ס 10
 17) רמב"ם הל' קידוה"ט פ"ה הי"ג
 18) אהר"י שם הל' קיש פי"ג
 19) חזו"ן מ"ד "חידושי באב"ה"
 20) שריע אהר"י אח"ה הל' שבת ט"ו רצ"ב
 21) רמב"ם הל' חלה פי"ג הי"ז שריע אהר"י שם מ"ד פי"ג
 22) הש"ש פי"א ד. א.)

בס"ד. משה ונצאיים לאור חלק משיח כ"ק אבנודר שליט"א שאמרה בתורתו דר"ש פ' במדבר, מבר"ח וער"ח שיון, שנה זו - ע"ד הפעולות עם ולדי ישראל, "אבות השם", כהנה למ"ח.

מנה דבר

מערבת "אוצר החיים"

בס"ד. משהו ש"ם במדבר, מבר"ח וער"ח שיון ה'תשנ"ו.

א. ענין מיוחד של ר"ח שיון - המהברך כשבת זו, שבת מברכים ראש חודש שיון - מפורש כמתבאר - "בחדש השלישי גו ביום הוד" - מפורש המרא¹ שרובא גם מפורש רש"י על הספס (ש"ביום הוד" קאי על ראש חודש - "בא מברו מיני גו רוחן שם שיראל", ויחיל לשון חודי, "כאש אחר כלב אחר"²).

וענין זה הביא למעלה את החלטה³ של הקב"ה לזה "נצטל ישראל" כדאיתא במדרש: "אמר הקב"ה אעיל וטנאו ונעלא את המלכות ואחבר את השלום ונעלא ח"י אחא, הרי השעה שאחן לזה את חרותי"

ולא עוד, אלא כשפשוט מודל (הרי השעה שאחן לזה את חרותי) משפע קטעו של הקב"ה וחתו יחילה ויחוד ליתן מרד ב"ר"ח, אלא, כ"י שיראל היו "בלים" לקבלת חרותה, ה"י צורך בהנה נופת מצרים - כל פרט הענינים שהיו בימים שבין ר"ח לשה מסין, כל יום ויום עבד כבודתה⁴.

כמוספו בהמשך החרשה, וכפי שמביא רבינו חזקן בשו"ע⁵ ש"מיר אחר ר"ח החללה משה להמסע עמהם בענין קבלת החרות, הולך ומפרט מר"ח הענין דכל יום ויום, עד ליום שבו "ניתנה חרותה".

ב. והנה, כל הענינים שהיו במתן תורה כשנת הראשונה - חודשם ונשיים מדי שנה כשנה, ע"ד ש"ג⁶ "ויחיים האלה ויכרסו ועשיים", הינו, שחורבן המתן תורה כבוא זמן מתן חרותנו ככל שנה הוא (לא רק זכרון לחוד, כי אם) באופן ש"עיים" חודש את הענין החדש תורה (ע"ד גתם כ"ק מר"ח חודש⁷) אלא שלא מספיק שמינה סתם, ונתן מתן חרותנו לכל שנה נעשה "יעשיים" ונעלה הענין דניתנה החרה, באופן חודשם ויחידה כבוא:

מתן תורה ישנו, בעצם, בכל יום ויום, ככדא"ל "כל יום ויום יחיל ענין חודשם"⁸, ויחידה מהם - הענינים⁹. חודשם מסמל¹⁰ ובמדין גם בנוגע ר"בית התורה" - עשיים כבוא¹¹ שיראל, ועל שפילו זה על ידי מאי קאמר (עלה חודש, ושבך ברב החודש)¹² - "אשתי בור כ"י נתן וקבל את חרותי" (וחתם) "ענות חרותה" לשון חודש¹³.

- (1) יחידה ו"ט, א"ב
- (2) שבת פ"ו, ב.
- (3) שריע יחידה פ"ג, ב. ראה מלילה שם
- (4) שבשולחן בראי העולם (כ"ד פי"א ד. א.)
- (5) ויק"ו פי"ג מ' דא"י מ"ת השלום וראה גם חתומא (באמצע) יחידה
- (6) כמ"ש את הכל עשה מהו בענין קבלת
- ג. א. ראה כ"ד פי"א ה. קה"י ע"פ - פי"ג א. (ב.)
- (7) וז"ל א"ה, ע"פ ח"י צד, ער"ב
- (8) איתח' הל' ספס ספוס (ספוס ער"ב)
- (9) וראה ליקוטי ח"י צ"ד 135 ורא"ל
- (10) אהר"י פ"ג, ח. ראה רמ"ז מ"ת חיקן
- (11) שבתים וראה וז"ל כ"י דוד (להחרי"א)
- (12) ראה ספוס קונטרס ח"א ונו, ש"ג
- (13) ורא"ל ח"י צ"ד 252 ורא"ל
- (14) שריע אהר"י אור"ח הל' קיש ש"ס ס"א ס"ב ע"ד
- (15) שריע יחידה פ"ג, א. וע"ד
- (16) ראה שנה מתיב להיות "באימה בר"ה" וברות וכו"י (ברכות כ"ב, א) כפי שה"י בעת מ"ח (ראה ח"א יחידה ט. ב.)
- (17) הל' ח"ת לאהר"י פ"ג הי"ב (ראה שריע ש"ל אהר"י סו"ט) ושי"ב
- (18) לקראת חודש כ"ג, ובכ"מ.

תאריך הפתח-דבר

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הוסיף את תאריך הפתח-דבר]: ר"ח סיון ירחא
תליתאי ה'תשמ"ו

ובצד הגליון רשמו סימן-שאלה; כ"ק
אדמו"ר שליט"א מחק את סימן-השאלה,
ובכך אישר את השינוי]

. . ומזה מובן גם בנוגע לשאר ימים טובים,
דחג השבועות חג הסוכות . . [תחלה הי'
כתוב "חג הסוכות, וחג השבועות", וכ"ק
אדמו"ר שליט"א שינה את הסדר שיהי
כתוב כנ"ל]

סעיף ג

. . אזי מודגש עוד יותר הקשר והשייכות
דשבת מברכים לר"ח סיון . .

סעיף ד

. . איתא במדרש- "בשעה שעמדו ישראל
לקבל התורה . .

סעיף א

. . וענין זה הביא לפועל את החלטתו של
הקב"ה לתת תורה תורתו⁴ לישראל . .
[מתחלה נכתב ציון הערה 4 אצל תיבת
"החלטתו", ובצד הגליון ציינו המניחים
סימן-שאלה; כ"ק אדמו"ר שליט"א מחק
את סימן-השאלה, והעביר את ציון ההערה
שיהי' לאחר תיבת "תורתו"]

סעיף ב

. . היינו, שהזכרון ("נזכרים") דמתן-
תורה . .

. . ונפעל הענין דנתינת התורה וקבלתה
באופן מחודש . .

. . וי"ל שזה שהוא נותן תוקף . .

. . ואולי גם ממשך . . [תחלה הי' כתוב
"נמשך", ושינו המניחים לתיבת "ממשך",

עלי הגהה - הגהה שני

אמר הקביה הוא וראי ערבים טובים, ויהיה אמנה לכם, הרי"ה²¹ מפי עוללים ויונים יסורו עור, ואין עור אלא חורה, שאמ"י²² יעור לעמו ויהי, וכן איתא עור כדרש"י²³ במגן אברהם - "אמר לו בנינו יהיו ערבים שלנו, מיד בקלן הקביה, ונתן את התורה לישראל".

כלומר, גם לאחרי ההנהגה של ישראל בימים שבו ירח לשישה בסיון (כ"ל ס"א) - "לא תספקו" הקביה בכך, אלא ביקש מישראל "ערבים" שכבישו שמירת וקום התורה ע"י ישראל, וכאשר הציעו ישראל כמה "ערבים" - לא קיבל הקביה שום "ערבות", ועד שמכרזו "יהיו ערבים שלנו", ורע"ד יודים" ובוכותם נתן הקביה את התורה לישראל²⁴.

ומה מוכן גם בנוגע להנהגה ליומן מתן ותורה, ככל שנה ושנה - שיש צורך גם ב"עירוב" על "שמירת" קיום התורה, ורובות" הקבל הקביה הוא, כאשר בנינו יהיו ערבים שלנו, ויהי ישראל הקטנים עירובי, לא לחיובי במצות (שהרי אלו שכבו בחיובי במצות וקיימם בעצמם לעירובת), כלומר, ליהיה לפני במצות, כי יולדת לפני תמימה - שהרי גם ע"י ישראל קשה אלה התורה. וארבי"ב: "כי האמר לבי תעבי²⁵", אלו הערבים, וארבי"ב יתגבר לפני ישראל", אלו הארבי"ב היינו, כעציו הקביה ארורת ההנהגה למ"ח קדמו קביה לאנשים²⁶.

ה. ע"פ מוכן שבימי ההנהגה למ"ח עירבה להיות הדינה מיוחדת בנוגע לפעולה והתעסקות עם ילדים וילדות לפני בריעיה ובתימנות.

כלומר, נטף על הפעולה והתעסקות עם ילדי ישראל הקטנים במשך כל השנה כולה.

ובכ"פ ע"פ האחרונה שמתכנס לעורר ארורת עירובי התורה בקצת מרחק אמרנו שיש צורך ע"פ המעלה עם ילדי ישראל (אם כי מותרו ע"פ במצות של אנוני מורה ששם "בצבאות השמים" - ע"פ ערך להספיק במעלות אלו בטר שאנו עורר עליה - במיוחד - בקשר ובשיבות עם ההנהגה למ"ח, ע"פ שחזר העירוב"ש של ידו נתן הקביה תורה (למ"א) ישראל.

ו. ולהעיר שם במפורסם האמרו - "בצבאות השמים" מרדש הקשר והשיבות לכללות הענין ומתוך תורה: הענין הראשונה ש"ה קראו ישראל כ"ס "בצבאות השמים" - הוא - בצבאות השמים, ויהי כעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים²⁷.

ומכיון שהתחלת המסורה ד"ר"מ היא "הרדלים" - כהרצאה את דעת מצרים עובדת את האלילים על הרה הרה"י²⁸, כשיחזיקים מפרשים העברתו ארור על הרה הרה"י, שנקבלו התורה עליו, והיא הוכחה ושמירת לישראל²⁹ - כעצם שבנוגע למתן התורה מרדש כותר הענין ד"בצבאות ה'".

ואף שהדעת התורה "בצבאות ה' קאי על כל ארדן ואתא ישראל, הקטנים עם יונה הרדלים" כל בניו יצאו מצרים - ישראל הדינה מיוחדת בנוגע לילדי התחלת והמסורה בנוגע למתן התורה העירוב"ש שלהם "למנו יהיו ערבים שלנו", היא ארור ו"הבאת בפועל נתת התורה, על ידיהם אמנה לכם", ע"פ בקלן הקביה, ונתן את התורה לישראל.

ו. ויש לקשר את הענין ד"בצבאות השמים" עם פרשת שמות - ב"פרשת וכסתר אשר לילדים קרוין פרשת כמכרזו סני קודם עירוב³⁰.

התחלת וראש"י ב"בכרזת הוי"ו - מנו בנינו ע"פ עירוב לא רק בפרישה זו אלא בכל הספר כולו, שהרי כבר במכרזו נקרא "חובש הקדושים" על שם מנין בניו "בכרזתה הספר (ולאוי"ב - ב"פ מוסר).

הרי מנין בנינו הוא - לכל יוצא צבא לישראל, ולכ"ל ב"בצבאות השמים", כלומר, ענין של "צבא", ומכ"פ "אודות הצבא רבני" - הרי זה "בצבאות ה'".

אמנם, ענין זה הוא, לכאורה, ראי למורה שהרי לכל יוצא צבא בישראל הוא "מכ"פ ערבים שנה ומעלה", "מגיד שאין יוצא צבא מתח מכן ערבים³¹, היינו יוצא עירובי כן ארור קטנים, ואפילו לא מרדש קטנים - כ"ל ב"בצבאות השמים", כי אם כן מרדש קטנים - שלמות תולדות היינו כמכרזו הענין ד"למכרזו מכ"פ ארור דע שיהי כן ערבים שנה³², ומזה העירובת "בצבאות השמים", ולדום ולדלות שלפני בר מצוה וב"בצבאות השמים".

הביאור בזה - בפשטות, בצבאות מצרים, ה"י צורך במלחמה כששטה - הן בנימיתם לארץ, והן לפני המכרזו לארץ, והמחיל חק"ל ליציאתם ממצרים ויצאו תלום בעצמם נגד לפי חר"ב³³ ונרדן לוחם סנה הארבי"ב (יולתם בישראל ויהו ישראל לפי חר"ב³⁴) (אם כי גם מלחמה אלו היו באופן שני שלמעלה מהמבט), ובנוגע למלחמה - יש צורך באנשים נטיא כל ידיו וכו', ומכ"פ ערבים שנה ומעלה, ומשטא, שא"אמסר לקחת ילדים קטנים למלחמה.

וע"פ במלחמה התחלת רמב"ש העולם - ש"ר רבנו ומלאו את הארץ ובכש"י³⁵ - ש"ה" "מכ"פ ערבים שנה ומעלה", כ"פ ערבים לרד"י³⁶, משא"כ ילדים קטנים - ענינם להתחנך בתמי"א, ל"שמה התורה שלחם היו "הכל שאין בו חטא³⁷", ועל ידו "העולם מתקיים³⁸", ועד כ"ר כן, ש"אין מבטליו תנוקת של בית רבן אמילי לבנון בית המרקש³⁹.

משא"כ בימינו אלו, בעמדת לפני הנאולה העתידה - הרי מקרא מלא רב"ב המכ"פ "בשבוה ונתת חוששן", היינו שרף סוף ויקרא לא יהי ענין של מלחמה, וכל תהי' התנגדות מצד של ארבי"ב וארבי"ב "הביאו את כל אחיכם מכל היום מנחה לה' - כאשר יביאו בני ישראל את המנחה כליי טהור בית ה'".

והצורך ב"בצבאות ה' הוא בנוגע למלחמה ורומת, וז"ו קודם מעלה בקודש ל"מעלה מזה - ע"ד וברומת שבת⁴⁰, ל"ענין של מלך⁴¹, כלומר, צבא - ע"פ ענין ארור אלא להוסיף כבוד ויקר למלך (ע"ד ק"פ) "ושמרו תלום את שמירת משכן העדות⁴²", "שומרו משמרת הקודש⁴³".

ומכ"פ שכן, נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים - שהיו ל"ענין של מלך".

ב"בצבאות השמים"

ה"י צורך במלחמה

ב"בצבאות השמים"

ה"י צורך במלחמה

ב"בצבאות השמים"

ה"י צורך במלחמה

- 35) טושיב אר"ח ה"י רוח תכחית סיד
- בכ"פ ה"י תחלה ס"ד ה"ב
- 36) יואם ס"ב (במשנה) ובכ"פ
- 37) פרשתנו א. ג
- 38) פרשי ערבים
- 39) ב"ב ק"ו, א, וראה לקו"י פרשתנו ב.
- 40) ובכ"פ
- 41) שכלח ת' ט"ו
- 42) חוקת כא, בניכד
- 43) בראשית א, ח
- 44) אבא ספח
- 45) שבת ק"ט, ע"פ ה"י ח"ת לארד"ו
- 46) ה"י
- 47) שבת ס"ב, רמב"ם ה"י ח"ת ס"ב ה"ב
- 48) ה"י כ"ב פ"ח ס"א ה"ב
- 49) "יע"י ל"ט, וראה אודות כא ס"ע שה
- 50) אר"ל המסד וכ"כ חר"ו בסופו
- 51) ס"ס ח. ב
- 52) ראה רמב"ם סוף ה"ל שמיטה וזבל:
- 53) פרשי ערבים שנה ומעלה
- 54) פרשי ערבים שנה ומעלה
- 55) פרשתנו ס"ב
- 56) פרשתנו ס"ב
- 57) ראה רמב"ם ה"י
- 58) כ"ב ח"ת: "שמירת המקדש בו אין שם ספר כ"ר אלא כבוד לוי"

ה"י צורך במלחמה

- 23) חרלים ה. ג
- 24) ס"ט ט"א
- 25) תנומתא ויג' ב.
- 26) גם לקו"י ח"ב ע"פ 572 וילין.
- 27) חר"ב ס"ג
- 28) מכלתא ומשיב ערבים
- 29) ראה לקו"י ח"ת הקשא, ב, ואלין.
- 30) כא' ב' ג.
- 31) שבת ג. ב'
- 32) פרשי ערבים: וראה שמור ס"ג, ד.
- 33) ל' הכותב - חרלים קט' ג.
- 34) הלוי משהו א. א, שטאנולה
- מפרשים ה"י: "כ"כ שיש בקודש שריו
- מכ"פ ה"י: "שנעמדו מוסר וכוונת
- בישראל: "בצבאות ה' אתם יהיהו
- תהלו"

..ומהי השייכות ל"צבאות-השם" דענינו, ילדים וילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה!?! ..

..ועד"ז במלחמה הרוחנית דכיבוש העולם - "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה" - שהיא עיקרה היא "מבן עשרים שנה ומעלה"^{42*}, "בן עשרים לרדוף" ..

.. משא"כ ילדים קטנים - ענינם להתחנך בתומ"צ ..

.. ולימוד-התורה שלהם אבל לאיך הבל פיהם ודיבורם ה"ז "הבל שאין בו חטא" ..

.. ע"ד פס"ק מש"נ "ושמרו הלום את משמרת משכן העדות" ..

.. ומכיון שכן, נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים ..

(42) בראשית א, כח. ולהעיר ממרז"ל דאדם וחוה כבני עשרים נבראו ( )

*42) שב"ד של מעלה אין קונסים אלא מבן עשרים שנה ומעלה (במד"ר פי"ח, ד....)

(43) אבות ספ"ה. ראה ובמפרשים שם

.. שהרי גם נשי לנשי ישראל קיבלו את ניתנה התורה ..

סעיף ה

.. במסגרת של ארגון איגוד מיוחד ששמו "צבאות-השם" ..

סעיף ו

.. ולהעיר, שגם בשמו של הארגון האיגוד - "צבאות-השם" - מודגש הקשר והשייכות לכללות הענין דמתן-תורה ..

.. הפעם הראשונה שבה שאז נקראו ישראל בשם "צבאות ה'" ..

.. היא - בצאתם ממצרים- "ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים" ..

סעיף ז

.. שלא מדובר כאן אודות קטנים, ואפילו לא גדולים שנעשו כבר בר-מצוה, בגדלות דבר-מצוה לחוד, כי אם, "בן עשרים שנה", שלימות הגדלות ..

עלי הגהה - הגהה שני

מנה"ר מכן חודש ומעלה⁵², "מישיצא מכלל נפלים הוא מנהל לקרות שומר משמרת הקדוש"⁵³ (אלא, כמובן בעלמא כיהודת ומוציא ד"צבאות השם" - ע"ד שיגיעו לחינוך ולחבה כ"ר אצל מ"ן חודש ומעלה" נמנים "צבאות השם") - וארכה. כמובן לקרוב האהלה - שיהיו התכלית והמטה של "צבאות השם" שה"סימסא" שלהם היא "זיו וזגת משיח נאוי". אנו חפצים משיח עכשוני מודגש יותר חלקם של הילדים הקטנים מכיון ששנונו על משיח דוגמט אצלו עד כדי כך עד שנקראים בשם "משיחי" כמאמר⁵⁴ "אל תזנו במשיחי אלו חטוקות של בית רבן".

ח. ועל של מועל באורי על של עתה באחי:

ראוי וכו' שכלל מקום ומקום שבו ישנו "צבאות השם", או שישירו זה עתה ועכשיו - כי יצילו כל ימי ההבנה ליזון מתן חורגת"ו כ"ד לחסידי ביתר שאת וביתר עד כלל המעלות עם הילדים החלודות שלמי ברמשה וב"מ צעוד (בחדר המנהל לקבלת החברה. שיתנה ע"י ה"צרות" של ילדי ישראל.

ההנה זו צריכה להקפיד ע"י החוספה ככל עניני תורה ומצוות, ובמיוחד - חוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל, אשר נוסף לכך ש"צבאות לרען כמור"⁵⁵ היא כל גילוי בתורה⁵⁶. ויתרה מזו: "זיו ראוי כל תורה כלה וארך מירשה וא"ל היה ההבנה למית היתה, כמאמר יתרו ארבת ישראל ואחדות ישראל יתרו" לשון יתרו - "כ"ש אחר כלב אחר" שאנו אבה ה"כה" - "ה"רשעה שאנו להם את חורגת" (כ"ל ע"ס).

לכן יש לעזרה את הילדים שיוסיפו עד יתרו באהבת ישראל ואחדות ישראל⁵⁷ ע"ד יתרו חסידות, מהם עניני יתרו וישיעו לבחור, ילד לחסיד, ילדה לחברה) בהמשך לה"ה"ו גם מעלה של דוקא ועשילת חסידים - במשפחות, וגם - ובצ"ק - ברבנות.

כ"ל - ע"ד כלל ילדי יתרו וישיעו לפעול על ילדים חלודות נוספים (ילדים) כמובן ילדים, חלודות - כמובן לילדות) שיצטרפו גם הם ל"צבאות השם".

ועארכו - ש"בכורו כולם, גם הקטנים וקטני קטנים כ"ר⁵⁸. לבית המכסה לכל המחות כעת קריאה "עשורת הברכה" כדי שבעת תתנה תורה מלפני הראשונה - ז"ל כמור⁶⁰. אמר הק"ה ל"ישראל, בני יתרו קרוין את הפרשה תואת כלל שנה. ואני מעלה עליכם כאלו אתם עומדין לפני ה' סניו מקבילין את התורה" ויהי נוסחים עם ה"עריבים"⁶¹.

ט. כא"ן וכו' לתתחיל את הפעולה כענין זה ח"כ מ"ד, ויהי

י. - כ"ייום מוצלח" יום השיק מבימים "חודש השלישי בני ביום הזה", יום החתלה ההנהל למית, ובמקום מוטל:

כ"ד נכנסת וכות מרדש, שמגדליו בו תורה ומגדליו בו תהלה⁶² ובפרט כ"ר אמות של כ"ד מרות אמרוני נ"ט"א ודנו, אשר, שיתחווה ענין התחוקות שלו והכמות נעשית לל פעולות אלו -

ראוי וכו' אשר, הילדים הנמצאים בא"ן הילדות הנמצאות בעזרת השמים, יתחווין מ"ן ומעלה⁶³ של דוקא וגמתי' מ"ן המורח כיום השבת - של ע"ד שכל ילד יתן תורה נוספת י"ו שלו (לאמורה לחיוב) וכל ילדה תתן לחברה מיני מונות שלה⁶⁴. כ"ן, חתן שיחילפו עיניהם⁶⁵ את נוספות הדין והמונות, חתן יצא כל אבד ואח"כ חתן של דוקא וגמתי' שבת אחרת ויבדש האהבת ישראל ואחרות ישראל כמעשה כשעל

וכ"ן כן יבנו יבנו של שמחה (והילדות ימארו כ"ן), ומה טוב - הרעיון המכסה את הרעיון הפנימי לכ"ר"א ישראל, ובמיוחד - "חזקתה של בית רבן" הנקראים "משיחי" - זיו וזגת משיח אשר וכשפת המערה וקראו כל ה"למשיח" ולרעה ולאחר זה א"ל מאו שלעתי' עתה אינם מכינים עניני לשון הקודש.

ובכוחם - יאמרו לחיוב"ם גם מדידריים ואבותיים שדכו לנשים ולחונם באופן המהימן ל"צבאות השם" וכן כל קהל המשתתפים בהתעוררות⁶⁶.

י. ויהיך שמתחלה הפעולה כיום השיק מבימים חודש השלישי חוסין ב"כד ותתחילתם כלל הקשר לפעולות האברות כ"ל - פעולות כושים הבני ל"ד"ו"א כלל מקום ומקום

והצורך - שעולמם של ילדי ישראל "משיחי" באהבת ישראל ואחרות ישראל (נשי"ו) כמכלול את סיבת הגלות⁶⁷. וכ"ד כמילא בעל המוסד, הגלות, עד למעשה כמולד ע"י דוקא וגמתי' (יגדלה דוקא שמחברת את האמיתות⁶⁸). אמר הק"ה את א"ת משיח דוקא כמולד משיח חתן ומ"ד

- ע"י אהבת לחיים על ידו⁶⁹ "המשפחה אלקים ואנוסים"⁷⁰ יבנו של שמחה, אשר שמחה מורגת ד"ר⁷¹ - כ"ל ובעיקר - המעשים והגדולי הגלות, יד"ל"א גלות, וח"כ מ"ד - גולה האמתית והשלימה, כ"בנצורו ובקוננו ע"ד בפנינו ובבנותינו⁷². קהל גדול וישובו תורה⁷³ ישיבו כיום לגלותם⁷⁴ - לארצנו הקדושה.

- 62. מגילה בו רע"א
- 63. להיטי טעמיש דקטן - חשיב משה (ראו חת"ו י"ב ב' ואל"ך רב"ס י"ב)
- 64. אה"ת אהל"ן מ"ד ח"כ הל' כל"ס ר"ס י"ב
- 65. א"ת חתונה פ"ה, רע"א - י"א א"ת מוסקין
- 66. ית"ו לש"ב פ"ה
- 67. דוממא דר"ב - משה ורד דאבוריא
- 68. ש"חמל"פ שנתחיהו להר"ד' מגילה ז' ב' רב"ס הל' מגילה מ"ב חת"ו. ש"יג א"ת מ"ס טרצה) רע"ו מקיימים מעות השלוח מנת איש לרעהו. שחונגה - אהבת ישראל ואחרות ישראל
- 69. מ"ב ו"ג ט"ס - ש"צ"רד כהוות המשך מתאים לכל זה (וכאמור דמעלין כ"ד"ר"ט) כאחרי חשי"ו - וביתר שאת וביתר כ"ן במקומות שד"ו"ן להשעו כ"י"ו כאחרי סיכ"ב שותיה
- 70. א"ת י"א ט"ו, ט"ו
- 71. כ"ב ב' א' אה"ת חת"ו פ"ה
- 72. להיטי ג"מ הקשר ית"ו"ו דודו מ"ב
- 73. משיחא, שהוא דוקא מפרדן על חס"ד י"ו (ספסוף ק"ט ב') - ו"כ"ס דודו לעולל דא"ת"א מאתן ועשרין וחד לונג מחוקי שאמ"ר (הח"ל ג"ה כ"ו כ"ס ר"ו, ר"י ב"נמטרא ה"ב ה"ר י"א ט"א ע"א) - ר"כ"א (ול"גין) ב"מטריא א"ת"ו חת"ו א"ך (ש"ר ש"ע ב"ה"ו י"ג ק"ד
- 74. וב"כ"ו מ"ד תחיתה (ראו ע"ד ש"ע רד"שי ע"ד ב' ר"א) - ד"ר"תו של ש"ש צ"דקטו - יתדה הללית
- 75. שופטים ט"ג
- 76. ר"א בארובה סת"ם חת"ו י"ג רב"ג יא"ך
- 77. בא"י ט"ו
- 78. ד"ר לא"ו
- 79. כ"ס ט"ו - א"ת ש"ש
- 80. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 81. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 82. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 83. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 84. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 85. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 86. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 87. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 88. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 89. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 90. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 91. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 92. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 93. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 94. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 95. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 96. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 97. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 98. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 99. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש
- 100. חת"ו ע"ד חת"ו ש"ש

סעיף ט

.. כדאי - וכדי להתחיל את הפעולה בענין זה תיכף ומיד, הרי ..

.. ב"יום סגולה", יום הש"ק מברכים "חודש השלישי גוי ביום הזה" ..

.. שבה **תבטא יבוא** הרגש דאהבת ישראל ואחדות ישראל במעשה בפועל ..

.. בשפת המדינה דוקא (ועד"ז בשאר המדינות - בלשונן) ..

סעיף י

.. ועד"ז - בכל מקום ומקום בכל הני"ל. [לפני תיבת "ועד"ז" ציין כ"ק אדמו"ר שליט"א "י" להתחלת פיסקא בפ"ע]

(* ראה שו"ע אדה"ז האו"ח סשמ"ג. וש"נ.

52) .. ועפ"ז, שייך הדבר (לא רק ל"יכל זכר", אלא) גם לילדות והכי קטנות ..

58) .. דב **ובודאי** בתכלית השלימות, כמתאים לתלמידי רע"ק.

74) .. בזכותן ובשכרן של נשים צדקניות שבדורנו, **כימי** ( ), "כימי צאתך מארץ מצרים" .. [לפני תיבת "כימי" ציין כ"ק אדמו"ר שליט"א "י" להתחלת פיסקא בפ"ע]

.. אלא, שבנוגע לפעולה ביהדות ותומ"צ ד"צבאות-השם" ..

.. ממתנינים **עד שתהי' לו (הבנה וידי' עד** שיגיעו לחינוך ולהבנה כו" ..

סעיף ח

.. ינצלו את ימי ההכנה ל"זמן מתן תורתנו" כדי להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות עם הילדים והילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה, **כולל ובפרט** בתור הכנה לקבלת התורה ..

.. והכנה זו צריכה להתבטא להיות ע"י ההוספה בכל עניני תורה ומצוות" ..

.. ולכן, יש לעורר ולעודד את הילדים שיוסיפו עוד יותר באהבת ישראל ואחדות ישראל ..

.. וה"ז גם פעולה של צדקה .. [לפני תיבת "וה"ז" ציין כ"ק אדמו"ר שליט"א "י" להתחלת פיסקא בפ"ע]

.. כדי שבעת נתינת התורה בפעם בפעם בזמן מ"ת זה **אז מחדש הנה (כבפעם הראשונה) ..**

.. עומדין לפני הר סיני ומקבלין את התורה) ..

וכרך צמילא. נתנו את יזמן מן
תורתנו יחד עם משיח צדקנו. בארצנו
הקדושה ובבית המקדש.

שאו יהי הענין רמיח במלכות
השלימות. הן בנוגע ללימוד התורה -
אשר כלשון (והבטחת) הכתוב יתורה
חזרה מאחי חצא"ל לימוד פנימיות
התורה מפי משיח צדקנו"ל. והן בנוגע
לקיום המצוות - "מצוות צדקנו"ל. לא
רק באופן של "ציונים" (ע"ד וברונמח
החינוך רקטנים).

עיר קיום היעוד יולא למדור עוד איש
את רצונו כי כולם ידעו אותו למקטנם
ועד גדולם. 80

כן תהי לנו - במהרה בימינו. בעגלא
ידון ממש.

(75) ישעיה נא. ד. וקיי"י פ"ג. ג.

(76) רמבים הל' תשובה ספ"ט וראה

לקרות צו דו. א ואל"ך. ובכ"כ.

(77) ראה תורה ד"ס דהו (נח. א. צ. ג"ד).

אחרים יהיו (כך) חתשבת. ב ואל"ך. המסך

ובנה תהיו סיו ואל"ך.

(78) ראה ספרו ופרשיו עקב יא. יח.

ובארובה - רמב"ן אחרי יח. כה.

(79) ירמי לא. לג. וראה רמבים (סס)

ובסוף ותוחם ספרו): ועד את הוי' כמים לים
מכסים. 80

(79) והעיר ארצה - ע"כ יענה ויחזק
אמר ארצותיה"
א. יח

.. ובדרך ממילא ..

.. עדי קיום היעוד⁷⁹ "ולא ילמדו עוד איש את רעהו גוי כי כולם ידעו אותי"⁷⁹ למקטנם ועד גדולם⁸⁰ ..

---

79) להעיר ממרז"ל - שע"י תורה "אותי אתם לוקחים" (תניא)
79 80) ירמ"י לא, לג ..

משיחת ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשמ"ו

התחיל משה להתעסק עמהם בענין קבלת התורה, והולך ומפרט פרטי הענינים דכל יום ויום, עד ליום שבו „גיתנה התורה“.

ב. והנה, כל הענינים שהיו במתן-תורה בפעם הראשונה — חוזרים ונשנים מידי שנה בשנה, ע"ד מש"נ⁹ „והימים האלה נזכרים ונעשים“, היינו, שהזכרון („נזכרים“) דמתן-תורה בבוא „זמן מתן תורתנו“ בכל שנה הוא (לא רק זכרון לחוד, כי אם) באופן ש„חיים“ מחדש את הענין דמתן-תורה (וע"ד פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁰ שלא מספיקה שמיעה סתם, „הערן“, אלא צריכים „דערהערן“), שכן, ב„זמן מתן תורתנו“ בכל שנה נעשה („נעשים“) ונפעל הענין דנתינת התורה וקבלתה באופן מחדש.

וביתר ביאור:

מתן-תורה ישנו, בעצם, בכל יום ויום, כמארז"ל „בכל יום יהיו בעיניך (כחד-שים¹¹, ויתרה מזה —) חדשים¹², חד-שים ממש¹³. וכמודגש גם בנוסח ד„בר-כת-התורה“ (שישנה בכאו"א מישראל, ועד שאפילו זה שלא ידע מאי קאמר (עולה לתורה, ו)מברך ברכת התורה¹⁴)

א. ענין מיוחד של ר"ח סיון — המתברך בשבת זו, שבת מברכים ראש חודש סיון — מפורש בכתובי:

„בחודש השלישי גו' ביום הזה“ — כפירוש הגמרא² (שהובא גם בפירוש רש"י על הפסוק) ש„ביום הזה“ קאי על ראש חודש — „באו מדבר סיני גו' ויחן שם ישראל“, „ויחן“ לשון יחיד, „כאיש אחד בלב אחד“³.

וענין זה הביא לפועל את החלטתו של הקב"ה לתת תורתו לישראל — כדאיתא במדרש⁵: „אמר הקב"ה הואיל ושנאו ישראל את המחלוקת ואהבו את השלום ונעשו חני" אחת, הרי השענה⁶ שאתן להם את תורת“.

ולא עוד, אלא שמפשטות מרז"ל („הרי השעה שאתן להם את תורת“) משמע ש„מצדו של הקב"ה“ היתה יכולה התורה לינתן מיד בר"ח, אלא, כדי שישאל יהיו „כלים“ לקבלת התורה, הי צורך בהכנה נוספת מצדם — כל פרטי הענינים שהיו בימים שבין ר"ח לששה בסיון, „כל יומא ויומא עביד עבידת“⁷, כמסופר בהמשך הפרשה, וכפי שמביא רבינו הזקן בשו"ע⁸ ש„מיד אחר ר"ח

9) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

10) ראה סה"מ קונטרסים ח"א רנו, סע"ב ואילך. תש"ח ע' 252 ואילך.

11) שו"ע אדה"ז או"ח הל' ק"ש סימן סא ס"ב. ועוד.

12) פרש"י יתרו שם, א. ועוד.

13) ועד שזה מחייבו להיות „כאימה וביראה וברתת ובויע" (ברכות כב, א) כמו שהי' בעת מ"ת (ראה תו"א יתרו סו, ב).

14) הל' ת"ת לאדה"ז פ"ב הי"ב (וראה שו"ע שלו חאו"ח סוס"ג). וש"נ.

1) יתרו יט, א"ב.

2) שבת פו, ב.

3) פרש"י יתרו שם, ב. וראה מכילתא שם.

4) שנשבילה נברא העולם (כ"ר פ"א, ד. הובא בריש פרש"י עה"ת).

5) ויקר' פ"ט, ט. דא"ז פרק השלום. וראה גם תנחומא (באבער) יתרו ט.

6) כמש"נ את הכל עשה יפה בעתו (קהלת ג, יא. וראה כ"ר פכ"ד. ה. קה"ר עה"פ — פ"ג, יא [ב]).

7) זח"א רה, סע"א. ח"ג צד, רע"ב.

8) או"ח הל' פסח בסופו (סו"ס תצד). וראה לקו"ש ח"ג ע' 135 ואילך. לעיל ע' 13 ואילך.

הגלות — מתחילה עבודת ההכנה בשבת שלפני ר"ח, שבת מברכים החודש:

בזמן שהיו מקדשים ע"פ הראי' — לא ידעו (בשבת ש)לפנ"ז באיזה יום יחול ר"ח, שהרי יש צורך להמתין למולד הלבנה, שיבואו עדים שראו את מולד הלבנה, ויעידו בב"ד, ותתקבל עדותם, ואז יקדשו ב"ד את החודש.

אמנם, בזמן הגלות, לאחר חורבן ביהמ"ק, ועד להתגברות חושך וגזירות הגלות עד כדי כך שהפסיקו לקדש ע"פ הראי' (שהרי גם לאחר חורבן ביהמ"ק הי' משך זמן שקידשו ע"פ הראי'!) — אזי נתחדש הענין דשבת מברכים החודש, דמכיוון שקביעות החדשים היא ע"פ החשבון, הרי יודעים תחילה באיזה יום יחול ר"ח, ומכריזים ע"ד הקביעות דר"ח בשבת שלפניו¹⁷.

ולא עוד, אלא ששבת זו היא שבת מברכים החודש, כלומר, שבת שבכחה לפעול המשכת ברכה בנוגע לראש חודש וכל ימי החודש¹⁸, ונמצא, שיש ענין ועילוי מסויים בשבת מברכים לגבי ר"ח — שהרי המברך הוא למעלה מן המתברך (ומברכו).

ולכן, בעמדנו בשבת מברכים חודש השלישי, שממנו נמשכת ברכה לכל ימי חודש השלישי, ובפרט לימים המיוחדים שבו, "זמן מתן תורתנו", ולפני זה, ראש חודש, "בחודש השלישי גוי' ביום הזה" — יש להתחיל כבר בהכנות למתן תורה.

והדגשה יתירה בקביעות שנה זו, ששבת מברכים חל בערב ר"ח —

— "אשר בחר בנו כו' ונתן לנו את תורתו" (וחותם) "נותן התורה", לשון הוה¹⁵.

אמנם, מתן תורה שבכל יום אינו בדומה למתן תורה ב"זמן מתן תורתנו", אחת בשנה — שאז נפעל כללות ועיקר הענין דמ"ת (וי"ל שהוא נותן תוקף ואולי גם ממשיך המ"ת בכל יום ויום במשך כל השנה כולה).

דוגמא לדבר — בנוגע לענין ד"זכר ליציאת מצרים":

הזכרון דיצי"מ צריך להיות בכל יום ויום, ויתירה מזה: פעמיים ביום, הן ביום והן בלילה¹⁶, כולל ג"כ הן כאשר האדם נמצא במצב של אור (יום) והן כאשר האדם נמצא במצב של חושך (לילה). אבל אעפ"כ, עיקר וכללות ותוקף הענין ד"זכר ליציאת מצרים" — נפעל בחג הפסח, זמן חרותנו, ועושים יו"ט וכו', וממנו נמשך הענין דיצי"מ בכל יום ויום במשך כל השנה כולה.

ומזה מובן גם בנוגע לשאר ימים טובים, חג השבועות וחג הסוכות, ובנדו"ד — שעיקר מתן תורה נעשה בחג השבועות, "זמן מתן תורתנו", וממנו נמשך המ"ת שבכל יום כל השנה כולה.

ולכן, בבוא ר"ח סיון, "בחודש השלישי גוי' ביום הזה", בכל שנה ושנה — צריכה להיות התחלת ההכנה למתן תורה, ע"ד ובדוגמת התחלת ההכנה למתן תורה בפעם הראשונה.

ג. ויש להוסיף, שבימינו אלו, בזמן

17 רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ה ה"ג.

18 ראה שבלי הלקט סק"ע.

19 שזהו פירוש "יחדשהו הקב"ה".

15 לקו"ת תזריע כג, א. ובכ"מ.

16 רמב"ם הל' ק"ש פ"ב ה"ג. שו"ע אדה"ז שם

ר"ס סז.

הקב"ה שום „ערבות“, עד שאמרו „בנינו יהיו ערבים שלנו“, ו„על ידיהם“ ובזכור-תם נתן הקב"ה את התורה לישראל²⁶.

ומזה מובן גם בנוגע להכנה ל„זמן מתן תורתנו“ בכל שנה ושנה — שיש צורך גם ב„ערבות“ על שמירת וקיום התורה, ו„ערבות“ שמקבל הקב"ה היא, כאמור, „בנינו יהיו ערבים שלנו“, ילדי ישראל הקטנים שעדיין לא נתחייבו במצוות (שהרי אלו שכבר נתחייבו במצוות זקוקים בעצמם ל„ערבות“), כלומר, ילדים לפני בר-מצוה, וכן ילדות לפני בת-מצוה — שהרי גם לנשי ישראל ניתנה התורה, ואדרבה: „כה תאמר לבית יעקב“²⁷, „אלו הנשים“²⁸, ואח"כ „ותגיד לבני ישראל“, אלו האנשים, היינו, שבציווי הקב"ה אודות ההכנה למ"ת קדמו נשים לאנשים²⁹.

ה. עפ"ז מובן שבימי ההכנה למ"ת צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לפעולה והתעסקות עם ילדים וילדות לפני בר-מצוה ובת-מצוה.

כלומר, נוסף על הפעולה וההתעסקות עם ילדי ישראל הקטנים במשך כל השנה כולה,

— ובפרט בשנים האחרונות שמרבים לעורר אודות (ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ע"ד) הפעולה עם ילדי ישראל (אם כי בסגנון חדש) במסגרת של איגוד מיוחד ששמו „צבאות השם“ —

יש צורך להוסיף בפעולות אלו ביתר שאת וביתר עוז — במיוחד — בקשר

דמכיון שמיום השבת נכנסים תיכף ומיד לר"ח, ללא כל הפסק ביניהם, ויתירה מזה: ענינו של ר"ח מתחיל כבר בערב ר"ח, שלכן, אין אומרים צו"צ במנחת שבת²⁰, ועד שבמקרים מסויימים מתפללין ערבית של מוצאי שבת (תפלת ר"ח) בשבת²¹ — אזי מודגש עוד יותר הקשר והשייכות דשבת מברכים לר"ח סיון, שבו מתחילה ההכנה למ"ת.

*

ד. בין הענינים העיקריים המודגשים בהכנה למתן-תורה הוא — חלקם המיוחד של ילדי ישראל:

איתא במדרש²² „בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה אמר להם (הקב"ה) . . הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואתננה לכם, אמרו אבותינו עורבים אותנו כו', נביאינו ערבין לנו כו' (ולא קיבלם הקב"ה), אמרו הרי בנינו עורבים אותנו, אמר הקב"ה הא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתננה לכם, הה"ד²³ מפי עוללים ויונקים יסדת עוז, ואין עוז אלא תורה, שנאמר²⁴ ה' עוז לעמו יתן“. וכן איתא עוד במדרש²⁵ בסגנון דומה — „אמרו לו בנינו יהיו ערבים שלנו, מיד קבלן הקב"ה, ונתן את התורה לישראל“.

כלומר, גם לאחרי ההכנה של ישראל בימים שבין ר"ח לששה בסיון (כנ"ל ס"א) — „לא הסתפק“ הקב"ה בכך, אלא ביקש מישראל „ערבים“ שיבטיחו שמי-רת וקיום התורה ע"י ישראל, וכאשר הציעו ישראל כמה „ערבים“ — לא קיבל

(20) שו"ע אדה"ז חאו"ח הל' שבת ס"ו רצב.

(21) רמב"ם הל' תפלה פ"ג ה"ז. שו"ע אדה"ז שם

סרצ"ג ס"ב.

(22) שהש"ר פ"א, ד (א).

(23) תהלים ח, ג.

(24) שם כט, יא.

(25) תנחומא ויגש ב.

(26) ראה גם לקו"ש ח"ב ע' 572 ואילך.

(27) יתרו שם, ג.

(28) מכילתא ופרשיי עה"פ.

(29) ראה לקו"ד ח"ג תקעא, ב ואילך.

במדבר, ובפרט אשר „לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת“³⁵:

התחלת ו„ראש“ פ' במדבר היא — מנין בנ"י, ענין עיקרי לא רק בפרשה זו, אלא בכל הספר כולו, שהרי ספר במדבר נקרא „חומש הפקודים“³⁶, על שם מנין בנ"י שבהתחלת הספר (ולאח"כ — בפ' פנחס).

והרי מנין בנ"י הוא — „כל יוצא צבא בישראל... לצבאותם“³⁷, כלומר, ענין של „צבא“, ומכיון שמדובר אודות הצבא דבנ"י — הרי זה „צבאות ה“.

אמנם, ענין זה הוא, לכאורה, ראוי לסתור, שהרי „כל יוצא צבא בישראל“ הוא „מבן-עשרים שנה ומעלה“³⁷, „מגיד שאין יוצא בצבא פחות מבן עשרים“³⁸, היינו, שלא מדובר כאן אודות קטנים, ואפילו לא גדולים בגדלות דבר-מצוה לחוד, כי אם „בן עשרים שנה“, שלימות הגדלות, כידוע בביאור הענין ד„למכור בנכסי אביו עד שיהי' בן עשרים שנה“³⁹, ומהי השייכות ל„צבאות-השם“ דעניננו, ילדים וילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה!?

והביאור בזה — בפשטות:

בצאתם ממצרים, הי' צורך במלחמה כפשוטה — הן בכניסתם לארץ, והן לפני הכניסה לארץ, ומתחיל תיכף ליציאתם ממצרים („צא הלחם בעמלק גוי לפי חרב“⁴⁰) ועד לסוף שנת הארבעים („וילחם בישראל ויכהו ישראל

ובשייכות עם ההכנה למ"ת, מכיון שזוהי ה„ערכות“ שעל ידה נתן הקב"ה תורה (לכל) ישראל.

ו. ולהעיר, שגם בשמו של האיגוד — „צבאות-השם“ — מודגש הקשר והשייכות לכללות הענין דמתן-תורה:

הפעם הראשונה שאז נקראו ישראל בשם „צבאות ה“ היא — בצאתם ממצרים — „ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים“³⁰.

ומכיון שהתכלית והמטרה דיצי"מ היא — „בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה“³¹, „כשתו-ציאם ממצרים תעבדון אותי על ההר הזה, שתקבלו התורה עליו, והיא הזכות העומדת לישראל“³² — נמצא, שבנוגע למתן-תורה מודגש ביותר הענין ד„צבאות ה“.

ואף שהשם והתואר „צבאות ה“ קאי על כל אחד ואחת מישראל, „הקטנים עם הגדולים“³³, כל בנ"י שיצאו ממצרים — ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע לילדי ישראל³⁴, ובמיוחד בנוגע למתן-תורה (התכלית והמטרה דיצי"מ), אשר ה„ערכות“ שלהם, בנינו יהיו ערבים שלנו, היא היא זו שהביאה בפועל נתינת התורה, „על ידיהם אתננה לכם“, „מיד קבלו הקב"ה, ונתן את התורה לישראל“.

ז. ויש לקשר את הענין ד„צבאות-השם“ גם עם פרשת השבוע — פ'

35) טושו"ע א"ח הל' ר"ח סתכ"ח ס"ד. רמב"ם שם פ"ג ה"ב.

36) יומא סח, ב (במשנה) ובפרש"י.

37) פרשתנו א, ג.

38) פרש"י עה"פ.

39) ב"ב קנו, א. וראה לקו"ת פרשתנו ב, רע"א. ובכ"מ.

40) בשלח יז, ט"ג.

30) בא יב, מא.

31) שמות ג, יב.

32) פרש"י עה"פ. וראה שמור פ"ג, ד.

33) ל' הכתוב — תהלים קטו, יג.

34) להעיר מסוטה יא, ב, שהגאולה ממצרים היתה, בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור — שהעמידו בנים ובנות בישראל, „צבאות ה“, אשר הם הכירוהו תחלה.

והצורך ב„צבאות ה'“ הוא בנוגע למלחמה רוחנית, וגוי קדוש מעלה בקודש — למעלה מזה — ע"ד וכדוגמת שבט לוי⁴⁹, „לגיון של מלך“⁵⁰, כלומר, צבא שכל ענינו אינו אלא להוסיף כבוד ויקר למלך (ע"ד מש"נ „ושמרו הלויים את משמרת משכן העדות“⁵¹, „שומרי משמרת הקודש“⁵²),

ומכיון שכן, נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים — שהרי „לגיון של מלך“ נמנה „מבן חודש ומעלה“⁵³, „מש-יצא מכלל נפלים הוא נמנה ליקרא שומר משמרת הקודש“⁵⁴ (אלא, שבנוגע לפעולה ביהדות ותומצ"ד „צבאות-השם“ — ממתנינים עד שגיעו לחינוך ולהבנה כו'⁵⁵, אבל „מבן חודש ומעלה“ נמנים ב„צבאות-השם“).

ואדרבה: בנוגע לקירוב הגאולה — שזוהי התכלית והמטרה של „צבאות-השם“, שה„סיסמה“ שלהם היא „ווי וואנט משיח נא“, אנו חפצים משיח

לפי חרב⁴¹) (אם כי גם מלחמות אלו היו באופן נסי שלמעלה מהטבע), ובנוגע למלחמה — יש צורך באנשים נושאי כלי זיון וכו', „מבן עשרים שנה ומעלה“, ופשיטא שאי-אפשר לקחת ילדים קטנים למלחמה,

ועד"ז במלחמה הרוחנית דכיבוש העולם — „פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה“⁴² — שעיקרה היא „מבן עשרים שנה ומעלה“⁴³, „בן עשרים לרדוף“⁴⁴, משא"כ ילדים קטנים — ענינם להתחנך בתורה ומצות, אבל לאידך, הבל פיהם ודיבורם ה"ז „הבל שאין בו חטא“⁴⁵, ועל ידו „העולם מתקיים“⁴⁵, ועד כדי כך, שאין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש⁴⁶.

משא"כ בימינו אלו, בעמדנו לפני הגאולה העתידה — הרי מקרא מלא דבר הכתוב⁴⁷ „בשובה ונחת תושעון“, היינו, שסוף סוף ועיקר לא יהי' ענין של מלחמה, ולא תהי' התנגדות מצדם של אוה"ע, ואדרבה: „והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' . . . כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית ה'“⁴⁸,

49 ראה רמב"ם סוף הל' שמיטה ויובל: „ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש וכו'“.

50 פרש"י פרשתנו שם, מט.

51 פרשתנו שם, נג.

52 שם ג, כח. — וראה רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ח: „שמירת המקדש כו' אין שם פחד כו' אלא כבוד לו“.

53 שם, טו. ולהעיר מפרש"י: „למוד אותו השבט להיות נמנה מן הבטן, שנאמר (פינחס כו, נט) אשר ילדה אותה ללוי במצרים, עם כניסתה בפתח מצרים ילדה אותה, ונמנית בשבעים נפש, שכשאתה מונה חשבונם לא תמצאם אלא שבעים חסר אחד, והיא (יוכבד) השלימה את המנין“ ועפ"ז, שייך הדבר (לא רק ל„כל זכר“, אלא) גם לילדות והכי קטנות — כשם שיוכבד השלימה את המנין דשבעים נפש, ועוד לפני חודש ימים (שלא בא אלא בכדי להבטיח שלא יחסר המנין אפילו אחד, כי כאו"א „יצא מכלל נפלים“, כ"א „מן הבטן“.

54 פרש"י עה"פ.

55 ראה ש"ע אדה"ז חאו"ח סש"ג. וש"נ.

41 חוקת כא, כג"כד.

42 בראשית א, כח. ולהעיר ממרז"ל דאדם וחווה כבני עשרים נבראו (ב"ר פ"ד, ז).

43 שבי"ד של מעלה אין קונסים אלא מבן עשרים שנה ומעלה (במדב"ר פ"ח, ד. הובא בפרש"י עה"ת קרח טז, כז. וראה שבת פט, ב. ירושלמי בכורים פ"ב ה"א. ועוד).

44 אבות ספ"ה ובמפרשים שם.

45 שבת קיט, סע"ב. הל' ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ג.

46 שבת שם. רמב"ם הל' ת"ת פ"ב ה"ב. הל' ביהב"ח פ"א ה"ב.

47 ישעי' ל, טו. וראה אוה"ב את ס"ע שה ואילך.

המשך וככה תרל"ז בסופו.

48 שם סו, כ.

יעזור ויסייע לחבירו (ילד לחבירו, וילדה לחברתה) בהמצטרך לו, והי"ז גם פעולה של צדקה וגמילות-חסדים — בגשמיות, וגם — ובעיקר — ברוחניות,

כולל — עי"ז שכל ילד וילדה ישתדלו לפעול על ילדים וילדות נוספים (ילדים — בנוגע לילדים, וילדות — בנוגע לילדות) שיצטרפו גם הם ל"צבאות-השם",

ועאכו"כ — שיבאו כולם, גם הקטנים וקטני-קטנים כו',⁶¹ לבית-הכנסת (לכל הפחות) בעת קריאת "עשרת-הדברות",

כדי שבעת נתינת התורה בזמן מ"ת זה מחדש, הנה (כבפעם הראשונה — כמרז"ל⁶² "אמר הקב"ה לישראל, בני, היו קורין את הפרשה הזאת בכל שנה, ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדין לפני הר סיני ומקבלין את התורה") — יהיו נוכחים גם ה"עורבים"⁶³.

ט. כדאי — וכדי להתחיל את הפעולה בענין זה תיכף ומיד, הרי

— ב"יום סגולה", יום הש"ק מברכים "חודש השלישי גו' ביום הזה", יום התחלת ההכנה למ"ת, ובמקום מסוגל, בית-כנסת ובית מדרש, שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁶⁴, ובפרט בד'

עכשיו — מודגש יותר חלקם של הילדי-דים הקטנים, מכיון שענינו של משיח צדקנו מודגש אצלם עד כדי כך שנק-ראים בשם "משיח", כמרז"ל⁶⁵ "אל תגעו במשיחי" אלו תינוקות של בית הבן".

*

ח. ועל של פועל באתי ועל של עתה באתי:

ראוי ונכון שבכל מקום ומקום שבו ישנו "צבאות-השם", או שייסדו זה עתה ועכשיו — ינצלו את ימי ההכנה ל"זמן מתן תורתנו" כדי להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל-הפעולות עם הילדים והילדות שלפני ברי-מצוה ובת-מצוה, כולל ובפרט בתור הכנה לקבלת התורה, שניתנה ע"י ה"עורבות" של ילדי ישראל.

והכנה זו צריכה להיות ע"י ההוספה בכל עניני תורה ומצוותי, ובמיוחד — הוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל, אשר, נוסף לכך ש"ואהבת לרעך כמוך"⁶⁷ "זה כלל גדול בתורה"⁶⁸, ויתרה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואידך פירושה הוא"⁶⁹, הרי, ההכנה למ"ת היתה, כאמור, ע"י אהבת ישראל ואחדות ישראל, "ויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד", שאז "אמר הקב"ה . . . הרי השעה שאתן להם את תורתי" (כנ"ל ס"א).

ולכן, יש לעורר ולעודד את הילדים שיוסיפו עוד יותר באהבת ישראל ואחדות ישראל⁶⁶ — עי"ז שכאו"א מהם

בעומר כי "נהגו כבוד זה לזה" (ראה יבמות סב, ב), ובודאי בתכלית השלימות, כמתאים לתלמידי רע"ק.

61) להעיר שבקריעת ים סוף (גמר ושלמות היציאה ד"צבאות ה' ממצרים) — "אפילו עוברין שבמעיי אמו אמרו שירה" (ברכות נ, א. סוטה ל, סע"ב. רש"י).

62) פסיקתא דר"כ פ' בחודש השלישי (הוטב ברוקח סרצ"ו).

63) ראה בארוכה לקר"ש חכ"ג ע' 250 ואילך. ועוד.

64) מגילה כז, רע"א.

66) שבת שם.

67) קדושים יט, יח.

68) תרי"ב ופרש"י עה"פ.

69) שבת לא, א. וראה תניא פל"ב.

66) נוסף על ההוספה בל"ג בעומר — בהתאם

להוראה ולימוד מחלמידי רע"ק שפסקו למות בל"ג

ולחנכם באופן המתאים ל„צבאות-השם“,
וכן כל קהל המשתתפים בהתוועדות⁶⁸.

י. ויה"ר שהתחלת הפעולה ביום
הש"ק מברכים חודש השלישי תוסיף
ברכה ונתינת-כח בכל הקשור לפעולות
האמורות, כולל — הפעולות בימים
הבע"ל,

ועד"ז — בכל מקום ומקום בכל הנ"ל.

והעיקר — שפעולתם של ילדי ישראל
„משיח“, באהבת ישראל ואחדות ישראל
(שעי"ז מבטלים את סיבת הגלות⁶⁹,
ובדרך ממילא בטל המסובב, הגלות),
עד למעשה בפועל ע"י צדקה וגמ"ח
(„גדולה צדקה שמקרבת את הגאור-
לה“⁷⁰), תמהר ותקרב את ביאת משיח
צדקנו בפועל ממש, תיכף ומיד.

ובפרט כאשר מוסיפים בענין השמחה
— ע"י אמירת לחיים על יי"ן⁷¹, „המשמח
אלקים ואנשים“⁷², וניגון של שמחה,
אשר, שמחה פורצת גדר⁷³ — כולל

68 מובן וגם פשוט — שצריך
להיות המשך מתאים לכל זה (ובאופן
דמעלין בקודש) לאחרי הש"ק —
וביתר שאת וביתר עוז במקומות
שעדיין לא עשו בכ"ז מאיזה סיבה
שתהי'.

69 ראה יומא ט, ב.

70 ב"ב י, א. וראה תניא פל"ז.

71 להעיר גם מהקשר ד"יו"ן לדוד מלכא
משיחא, שהוא דוקא המברך על הכוס י"ו (פסחים
ק"ט, ב) — ו„כסא דדוד לעלמא דאתי ועשרין
וחד לוגא מחזיק, שנאמר (תהלים כג, ה) כוסי רוי,
רוי בגימטריא הכי הוי“ (יומא ע"א) — רכ"א
(לוגיו), בגימטריא „ארד“, בחי' ארי' (סידור שער
ברהמ"ז קג, ד. ובכ"מ), בחי' היחידה (ראה ע"ח שער
דרושי אבי"ע רפ"א), דרגתו של משיח צדקנו —
יחידה הכללית.

72 שופטים ט, יג.

73 ראה בארוכה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.

אמות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא
דורנו, אשר, בשליחותו וע"י הנתינת-כח
שלו וברכתו נעשים כל פעולות אלו —

ראוי ונכון, אשר, הילדים הנמצאים
כאו, וכן הילדות הנמצאות בעזרת-נשים,
יתחילו במעשה ופעולה⁶⁵ של צדקה
וגמ"ח באופן המותר ביום השבת —
ע"ז שכל ילד יתן לחבירו כוסית יין שלו
(לאמירת „לחיים“), וכל ילדה תתן
לחברתה מיני מזונות שלה⁶⁶, שכן, ע"ז
שיחליפו ביניהם⁶⁷ את כוסיות היין
והמזונות, תהי' אצל כל אחד ואחת
פעולה של צדקה וגמ"ח, שבה יבוא
הרגש דאהבת ישראל ואחדות ישראל
במעשה בפועל.

וכמו כן ינגנו ניגון של שמחה
(והילדות ימחאו כף), ומה טוב — הניגון
המבטא את הרצון הפנימי דכאו"א מיש-
ראל, ובמיוחד — „תינוקות של בית
רבן“ הנקראים „משיחי“ — „ווי וואַנט
משיח נא“ (כשפת המדינה דוקא (ועד"ז
בשאר המדינות — בלשוננו), כדי
להמשיך ולצרף ולאחד גם את אלו
שלעת-עתה אינם מבינים עדיין לשון-
הקודש).

ובזכותם — יאמרו „לחיים“ גם
מדריכיהם ואבותיהם, שזכו לגדלם

65 להעיר שמעשה דקטן — חשיב מעשה (ראה
חולין יב, ב ואילך. רמב"ם הל' טומאת אוכלין פי"ד
ה"ב. הל' כלים רפ"ב).

66 ראה כתובות סה, רע"א: „איז פוסקין יינות
לאשה כו“.

67 דוגמא לדבר — מעשה רב דאמוראים
ש-מחלפי סעודתייהו להדדי (מגילה ז, ב. רמב"ם
הל' מגילה פ"ב ה"ט. שו"ע או"ח ס"ט תרצה), וע"ז
מקימים מצות „משלוח מנות איש לרעהו“, שתוכנה
— אהבת ישראל ואחדות ישראל.

אשר בלשון (והכטחת) הכתוב «תורה חדשה מאתי תצא»⁷⁷, לימוד פנימיות התורה מפי משיח צדקנו⁷⁸, והז' בנוגע לקיום המצוות — «כמצות רצונך»⁷⁹, לא רק באופן של «ציונים»⁸⁰ (ע"ד ובדוגמת החינוך דקטנים),

עדי קיום היעוד «ולא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי»⁸¹ למקטנם ועד גדולם»⁸²,

כן תהי' לנו — במהרה בימינו, בעגלא דידן ממש.

ובעיקר — המצרים וגדרי' הגלות, «דלאי גלות», ותיכף ומיד — גאולה האמיתית והשלימה, «בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו»⁷⁴, «קהל גדול ישוּבו הנה»⁷⁵, «ושבו בנים לגבולם»⁷⁶ — לארצנו הקדושה.

ובדרך ממילא, נחגוג את «זמן מתן תורתנו» ביחד עם משיח צדקנו, בארצנו הקדושה ובכית המקדש,

שאז יהי' הענין דמ"ת בתכלית השלימות, הז' בנוגע ללימוד התורה —

(74) כא י, ט.

(75) ירמ' לא, ז.

(76) שם, טז. — ולהעיר שבשבת זו מתקיים (שכל ענין הוא בהשגחה פרטית, ועאכ"כ — ענין כללי וכלל גדול" כזה) הכנס דנשי ובנות ישראל, שסיסמתו — בשנה זו — «ושבו בנים לגבולם», אשר, קיומו של יעוד זה — בזכותן ובשכרן של נשים צדקניות שבדורנו (ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו, ולהעיר משער הגלגולים הקדמה כ, ל"ח וסה"ל (להאריז"ל) שמות ג, ד).

«ימי צאתך מארץ מצרים», ש, בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים» (כנ"ל הערה 34).

(77) ישעי' נא, ד. ויקיר פי"ג, ג.

(78) רמב"ם הל' תשובה ספ"ט. וראה לקרית צו"ז,

א ואילך. ובכ"מ.

(79) ראה תרוח ר"פ ויחי (צה, א, צו, ג-ד). אוה"ת

ויחי (כרך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז

פי"ז ואילך.

(80) ראה ספרי ופרש"י עקב יא, יח, ובארוכה —

רמב"ן אחרי יח, כה.

(81) להעיר ממרוזל — שע"י תורה «אותי אתם

לוקחים» (לי' התנחומא אמור יז, וראה שמור פל"ג,

א, שם, ו, ועוד. — וראה תניא פמ"ז).

(82) ירמ' לא, לג. וראה רמב"ם (שם) ובסוף

וחותם (ספרו): דעה את הוי' כמים לים מכסים.

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' אריאל ב"ר ניסן ע"ה צדיק

נבל"ע ל"ג בעומר ה'תשפ"א

בסמיכות לציון רשב"י

ת' נ' צ' ב' ה'

נדבת החפץ בעילום שמו

לזכות

כ"ק אדמו"ר שליט"א